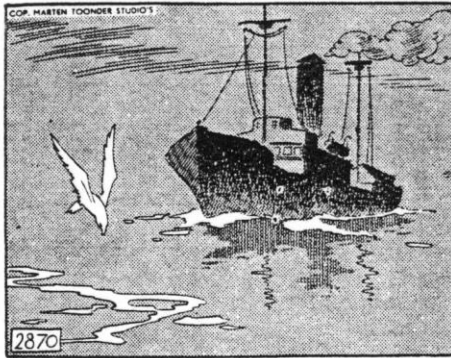
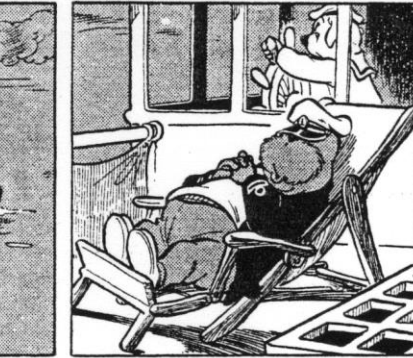

Tom Puss – Grinben (Episod 71, 2870–2961)

71 episoden, 92 strippar, publicerat i DN 1957-03-17—1957-07-09 och 1989-03-29—1989-08-01

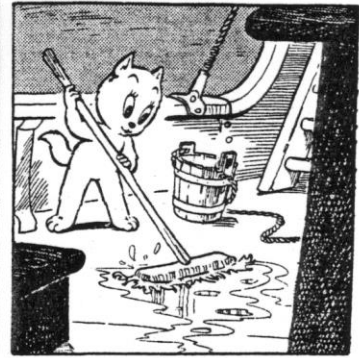

En dag för länge sedan stävade det goda skeppet "Albatross" fram i Kokottska havet utanför Blandjärnsöarna. Det blåste en lätt sydost vilket i dessa farvatten ofta är liktydigt med dimbildning. Men eftersom ingen någonsin hört talas om att något fartyg förlit på dessa sällan besökta latituder så tog man det med ro.

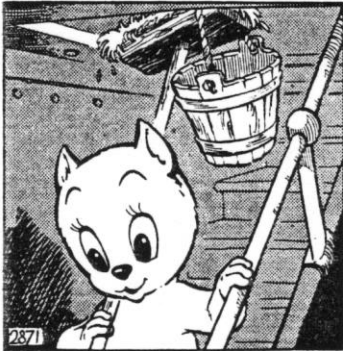
För övrigt befann sig befälhavaren, den salta gamla sjöbjörnen Val Ross, hela tiden på bryggan. Han hade gett order om omedelbar väckning om något skulle hända.

Det var med andra ord en tämligen trygg och händelselös sjöresa och det enda ovanliga var att Tom Puss befann sig ombord, som arbetande

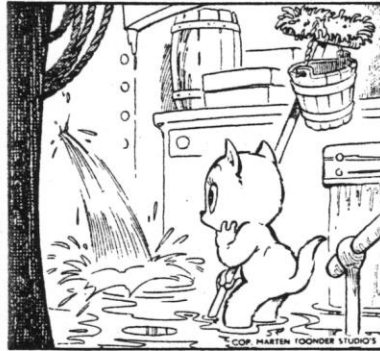
passagerare. Han var vid bästa lynne medan han svabbade däck. Det var skönt att åtminstone för en tid slippa de påfrestande äventyr som Oliver B Bumble alltid släpade in honom i.

Bumble själv befann sig hemma på sitt slott där han rökte sin pipa och läste en god bok. Och där låter vi honom vara tills vidare.

När Tom Puss var färdig med rengöringen gick han ner under däck för att ställa tillbaka hink och borste i städförrådet. Till sin häpnad fann han att det lilla utrymmet var alldeles översvämmat. Vattnet sprutade in genom ett hål i skottet.

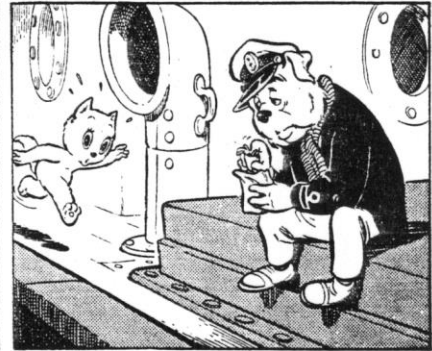
– Båten har sprungit läck! tänkte Tom Puss. Men genast insåg han att förklaringen inte kunde vara så

enkel, för förrådsrummet befann sig en bra bit över havsytans nivå. Han kastade ifrån sig sina redskap och skyndade upp på däck igen.

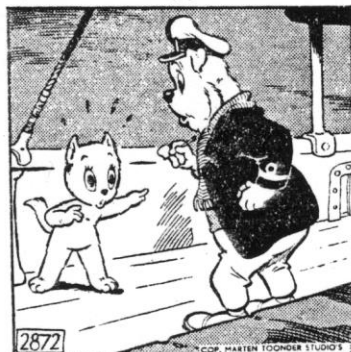
På tvåans lastlucka satt förste styrman Nageltrång och stoppade sin pipa med missmodig uppsyn.

– Styrman, styrman! ropade Tom Puss. Det är en massa vatten därnere!

– Jag vet, lille vän, sade styrmannen trött. Det finns en förskräcklig massa vatten därnere. Nästan hela världen är full av det. Havsvatten kallas det visst.

– Dumheter! utropade Tom Puss. Jag menar vatten inombords. Det är en stor läcka i aktra tvärskottet till städförrådet!

Styrman Nageltrång var inte som lät sig imponeras av landkrabbers upprördhet, men Tom Puss verkade så säker på sin sak att han blev funderad.

– Vatten i städförrådet? upprepade han. Det är nog bara en smula kondens. Men vänta ett slag! Sa du aktra tvärskottet? Herregud, det är ju...

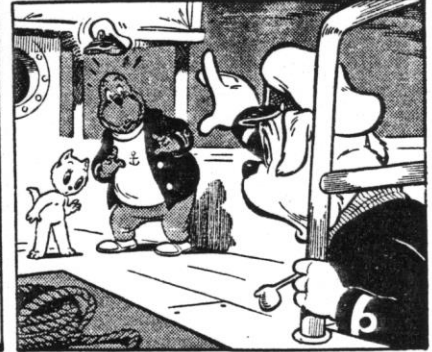

Han rusade tvärsöver däck och försvann nedför lejdaren.

– Vad är det för bråk och väsen här? gnatade kaptenen som just hade vägarna förbi.

– Kapten! skrek förste styrman och dök upp igen. Färskvattentanken läcker som ett såll!

– Huh? grymtade Val Ross. Nå, täta den då, för höge sjöbövlar!

– Det är ingen idé längre, sade styrmannen. Tanken är tom. Inte en droppe dricksvatten finns kvar. Det där skottet är genomrestat, kapten, precis som jag sade för länge sedan.

– Nå, det hjälper inte att stå där och gapa! fnös kaptenen. Är vi utan vatten så är vi. Och vi har flera dagars resa kvar.

Kaptenen och förste styrman skyndade in i navigationshytten och Tom Puss följde efter.

– Som jag trodde, grymtade Val Ross efter att ha studerat sjökortet. Dimman tätar och enda chansen att få dricksvatten är att gå in i Catafalca Bay och ankra vid Deadman's End Point. En olycka kommer sällan ensam!

– Aj, aj, kaptен, sade styrman Nageltrong.

– Vilken olycka? undrade Tom Puss. Är det inte tvärtom tur att det finns en hamn så nära?

– Bah! fnös Val Ross. Deadman's End Point är ett otäckt ställe. Ingen ärlig sjöman ankrar där om han kan slippa.

– Men vi är så illa tvungna,

konstaterade förste styrman, för vatten måste vi ha.

Och så kom det sig att det goda skeppet "Albatross" lade om kursen och sökte sig in i Catafalca Bay. Inom en timme skyntade en hög bergskedja fram i dimman, och när maskinerna stoppats och ankaret fällts hördes på avstånd dyningarnas brott mot den nakna och ogästvänliga kusten.

När "Albatross" red tryggt för ankaret satte kaptен Val Ross en båt i sjön och lät helbefarne sjöman Dragnagel ro sig i land. Tom Puss följde med för sällskaps skull.

– Vad är det för fel på den här platsen? undrade han.

– Det kommer du snart att upptäcka, grymtade Val Ross. Gör fast här, Dragnagel, och vänta tills vi

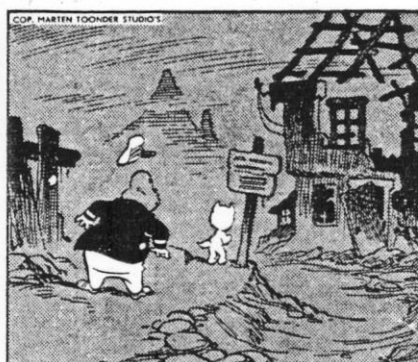

kommer tillbaka!

Därmed klättrade han upp på den mossbelupna bryggan och klampade i land.

– Vart ska vi? undrade Tom Puss. Var kan vi få vatten?

– Hos hamnkaptenen, sade Val Ross. Han har sin kåk om hörnet här, och där ska det väl finnas en kran eller pump åtminstone.

– Hm, sade Tom Puss och stannade. Det tvivlar jag på. Han tycks inte ens ha kåken kvar.

– Vid alla krumma sötvattensrörkor! utbrast kaptenen. Huset har brunnit. Men vad står det där?

Det var en skylt med texten: "Så här går det för alla hamnkaptener som håller mig vaken med sina mistlurar!"

– Vi fortsätter! sade Val Ross argt. Det finns ett fyrtorn längre upp här bland klipporna och där ska det väl finnas vatten.

Det fanns inte ens ett fyrtorn. Inte nu längre. Allt som återstod var en sorglig röra av sten och skrot.

– Friterade fransoser! fräste Val Ross. Den här platsen är till och med

ännu tristare än jag trodde!

– Och här finns ett anslag till, sade Tom Puss och skyndade fram till det.

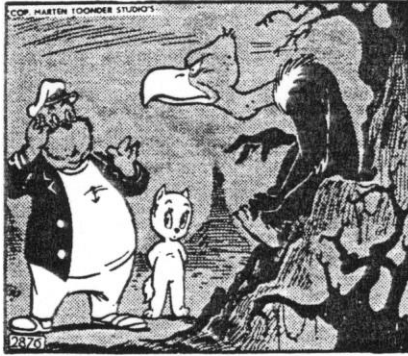
"Så går det för alla fyrvaktare som håller mig vaken om näterna med sitt lysande!" lød texten.

– Hm, sade Tom Puss. Någon här tycks vara svuren fiende till all sjöfart.

– Det är nån förbaskad mordbrännare i farten, grumsade kaptenen. Precis vad man kan vänta sig av landkrabbor!

– Därborta sitter en dyster figur och bligar, sade Tom Puss. Vi får väl fråga honom om han vet var vi kan få tag i vatten.

– Hör nu min gode man, sade kapten Val Ross, var finns närmsta värdshus?

– Värdshus? muttrade Tom Puss. Räcker det inte med en vattenkran?

– Värdshus! upprepade kaptenen. Det ska väl vid alla osande sjörökar finnas dricksvatten i ett värdshus! Dessutom behöver jag något starkt.

– Varför skulle jag visa er till något värdshus? frågade främlingen plötsligt.

– Därför att jag frågar artigt! röt kaptenen. Vid alla bombade bläckfiskar, vad är det här för språk?

– Fråga på bara, sade infödingen. Frågan är fri. Men för all del, jag är inte den värste här i världen. Om ni

följer den här vägen tills ni kommer till ett nerbränt hus...

– Hamnkaptенens, sade Tom Puss. Vi har redan sett det.

– Inte hamnkaptенens! sade främlingen irriterat. Det var farbror Grinben som brände ner det. Uselt gjort. Jag talar om en bondgård längre bort. Det var jag som tänkte på. Snyggt jobb. Bara sotet finns kvar!

– Varför i all världen brände ni ner bondgården? undrade Tom Puss.

– Det är väl självklart! sade främlingen. Den tillhörde kusin Grabby, och den skurken satte upp taggtråd på min mark. Sådant skriker ju efter hämnd, eller hur?

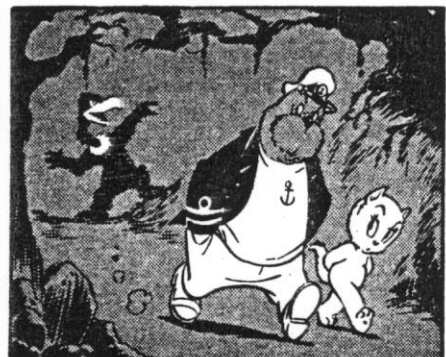
– Allright! sade Val Ross otåligt. Så vi går tills vi kommer till kusin

Grabbys nerbrända gård. Sedan då?

– Ta till höger tills ni kommer till ruinen av väderkvarnen, sade infödingen. En ljuvlig ruin, väl värd ett besök! Jag sprängde den med tjugo kilo dynamit. Grynne, mjölnaren, förstörde min potatisåker i fjol. Sådant skriker på hämnd!

– Ja det gör väl det, suckade Val Ross. Och sedan...?

– Sedan kommer ni till en kåk med en bjälke på framsidan, fortsatte främlingen. Sparka på bjälken så kommer husägaren ut och talar med er!

– Tack, muttrade kaptenen och klampade iväg med händerna djupt nerkörda i byxfickorna. Konstigt folk! Jag vänjer mig aldrig vid landkrabbor.

Efter en trist vandring genom ett landskap garnerat med sprängda hus och brända gårdar nådde kapten Val Ross och Tom Puss fram till huset som främlingen talat om.

– Det är här vi ska fråga om vägen, grymtade kaptenen.

– Ja, sade Tom Puss. Och där är

bjälken som ni först ska sparka på. Då kommer husägaren ut, påstod mordbrännaren.

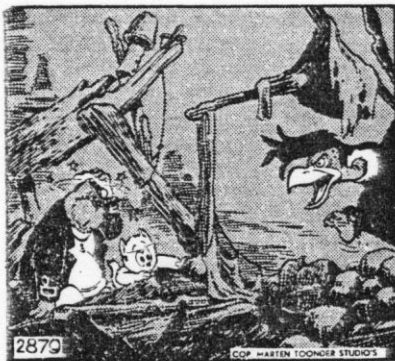
– Besynnerliga landkrabbefasoner, muttrade sjöbjörnen. Fast i det här vanskapta landet borde ingenting förvåna en hederlig sjöman. Sparka i stället för knacka! Men allright då...

Därmed gav han bjälken en rejäl spark och det blev genast uppenbart

att den inte satt där bara som prydnad. Huset var faktiskt så fallfärdigt att ägaren ansett det säkrast att stötta upp framsidan. Stötan var just den bjälke som kaptenen sparkade bort. Resten skötte tyngdlagarna.

Den gnisslade och multrade och så kom hela huset dräsande över de två vattenhämtarna...

– Vid alla förmörkade lykttror, hostade Val Ross när dammolnen började lägga sig. Banne mig tror jag inte hela landkrabbekåken satte sig!

I nästa ögonblick var husägaren över dem. Han var utom sig av raseri och det får man förstå. Det är inte så lustigt att plötsligt sitta i friska luften fast man inte ens gått ut.

– Hämnd! vrålade han. Detta

skriker på hämnd! Det här var det smutsigaste sattyg sedan gamle Grinben sprängde fyrtornet. Det här ska ni får för! Men... vad är ni för ena? Vad är det för vendetta ni sysslar med?

– Reva gomseget i tre sekunder! dundrade Val Ross. Jag är en ärlig sjöman som inte sysslar med vendet-

tor. Vi vill veta vägen till värdshuset för att få färskvatten!

– Veta vägen, jäså? skrek husägaren hänfullt. Vendetta, det är vad det är. Vad hämnas ni? Svarta!

– Ingenting, tro mig, sade Tom Puss. Det var någon som räddade oss att sparka på bjälken. Inte visste vi att den bar upp hela huset!

– Jäså! vrålade husägaren, ursinnigare än någonsin. Någon lurade er att sparka bort bjälken? Det skriker på hämnd, begriper ni inte? Vem var det?

– Inte vet jag, sade Tom Puss. Han var klädd i svart med lite vitt kring halsen.

– Fårskalle! skrek husägaren. Så ser alla ut! Jag vill veta vem det var?

Mordbrännaren eller knivkastaren eller...

– Håll klaffen! sade kapten Val Ross. Det här hämndlystna kaklandet går mig på nerverna. Fortsätter ni så här så ska jag banne mig ge er något att hämnas!

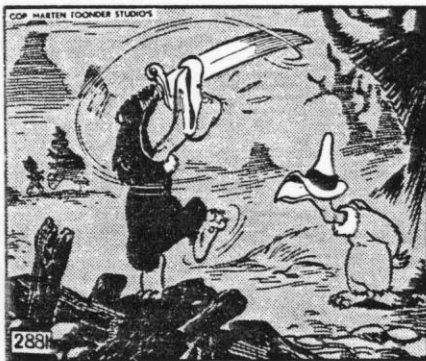
– Vi vet inte vem det var, tro mig, sade Tom Puss hastigt. Han berättade ingenting om sig själv annat än att

han sprängt en kvarn och bränt en bondgård.

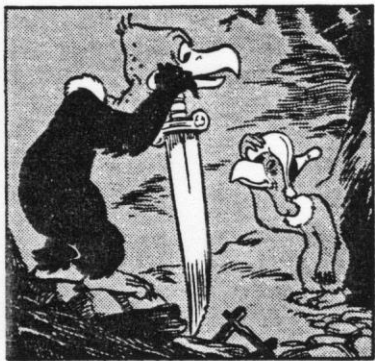
– Då var det Kruste! skrek husägaren. Naturligtvis var det Kruste. Han vill hämnas bara för att jag trampade honom på tårna häromdagen. Detta formligen skriker på hämnd. Hämnd! Hämnd! Var är mitt svärd? Jag ska hämnas...

Och därmed rusade han tillbaka in i ruinerna av sitt hus.

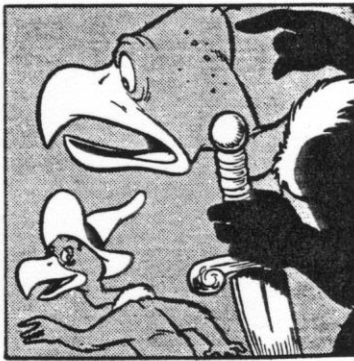
Efter en stunds vildsint rumsterande i ruinerna hittade husägaren sitt svärd under resterna av linneskåpet och rusade skrikande ut igen. Men kapten Val Ross och Tom Puss hade redan försvunnit i dimman och husägaren fick trösta sig med att hugga tjocka skivor ur luften i stället.

– Vad sysslar du med, kusin

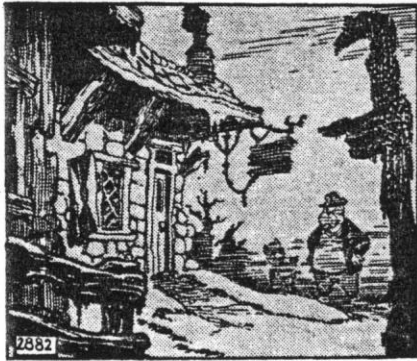

Grobbilar? frågade en tunn röst. Skäms du inte att dansa bort dina bästa år på gamla ruiner när det finns så mycket hämnd att utkräva? Världen är full av orättvisor!

Husägaren sänkte sitt svärd och stirrade i avsmak på gamle onkel Grinben. Men hans behov av tröst tog överhanden och skrikande berättade han om sina senaste vedermödor.

– Ja, så går det när man bebländar sig med främlingar, sade onkel Grinben. Dom smiter alltid innan man fått sin hämnd. Man ska alltid ta itu med främlingar på fläcken! Men den unga generationen är alldeles för blöthjärtad. Nå, nu gör vi så här: du söker upp Kruste och hämnas på honom medan jag tar itu med främlingarna!

Så småningom hittade Val Ross och Tom Puss faktiskt fram till ett illa underhållet värdshus.

– Får duga, grymtade sjöbjörnen. Jag behöver en rejäl magvärmare. Och nog ska det väl finnas dricksvatten i ett värdshus!

– Det vet katten, mumlade Tom Puss. Allt verkar vara galet i det här

landet. Innan vi vet ordet av är vi väl mitt uppe i en vendetta igen.

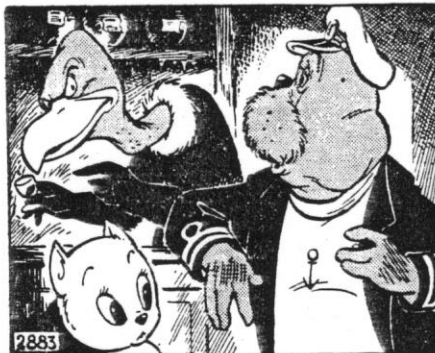
– Prat, sade kaptenen. Tror du jag bryr mig om en handfull galna mordbrännare och dynamitarder? Det krävs hårdskaligare tångräkor än så för att genera Val Ross!

Därmed sköt han upp dörren till skänkrummet. Det var ett kallt och

ogemytligt utrymme där en handfull gäster satt och sneglade hatiskt på varandra. Men Val Ross trampade ogenerat fram till bardisken.

– Dimman kryper in i mörgen, sade han till krogvärdan. Här behövs värme. Raska på, slå upp en omgång till hela gänget! Jag bjuder!

– Bjuder ni på en omgång? sade krogvärdan. Varför det?

– Det här byket behöver banne mig gaskas upp! hojtade kaptenen. Det råder rena begravningstämningen här inne!

– Begravning? upprepade värden. Men så fick han en förstående glimt i ögat och böjde sig fram över disken.

– Jag har en flaska prima Dead Skrynkyl Whisky här, viskade han.

Jag förmodar att ni vill ha en liten Final i glaset?

– Final? sade Val Ross. Vad är det?

Värden tog fram en liten flaska med dödskailemärkt etikett.

– Några små droppar i varje glas, eller hur? viskade han. Effekten garanteras och låt inte priset avskräcka er!

– Jag vill inte ha nån omgång!

ropade en av kroggästerna. Tror ni inte jag hör vad ni viskar om, va?

– Bah! hojtade en annan gäst. Nu är Conker i farten igen med sitt förbaskade gift. Jag ser det nog. Och jag ser dig också, Grabby! Passa dig, jag har hämnd att utkräva!

Det såg ut att dra ihop sig till slagsmål, men då öppnades dörren och gamle Grinben kom in.

– Behåll ditt rävgift! sade gamle Grinben grinigt när värdshusvärden gjorde min av att vilja slå upp ett glas Skrynkyl åt honom. Jag är här i affäre-r. Jag ska ha hämnd!

– Gärna för mig, sade värden och vände sig bort. Men kom ihåg att det är nysopat här inne.

Gamle Grinben sköt hatten ur pannan och såg sig hotfullt om.

– Hämnd, mumlade han. Uh... hämnd. Just det! Men jag börjar visst bli gammal och glömsk...

– Vad menar ni? undrade kapten Val Ross.

– Jag glömmet de enklaste saker, sade Grinben surt. Måste vara åldern. Jag skulle hämnas, men jag minns inte på vem.

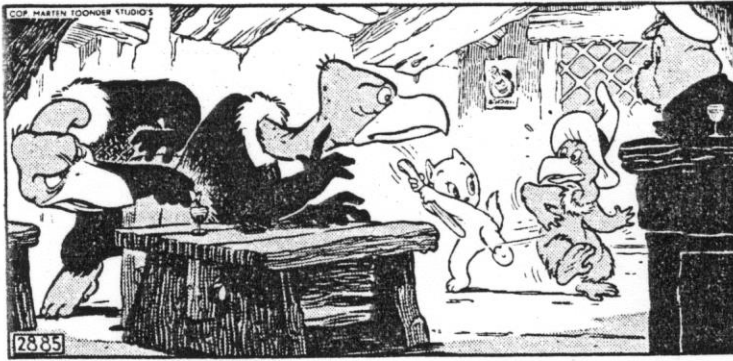
– Det var nog krogvärdan i så fall!

sade Val Ross. Den kroknästa stingrockan ville hälla gift i mina drinkar. Sånt gör en hederlig sjöman förbannad!

– Javisst, den där fördömda Conker! utropade Grinben och lyste upp. Visst var det honom jag skulle hämnas på. Annars skulle jag väl inte ha gått hit?

Och han började hotfullt svinga sin käpp.

Tom Puss var ingen vän av överfall på krogvärdar, så han slet behändigt käppen ur händerna på gamle Grinben.

– Hallå där, vad är det där för fasoner? utbrast denne.

– Inte slå krogvärdar, förmanade Tom Puss. Ni vet ju inte ens med säkerhet vem ni ska hämnas på!

– Det ska du ge fasan i! skrek gamlingen. Skäms du inte att hindra

den som är gammal och förbittrad från att ta sin rättmätiga hämnd? Vad är det egentligen med dagens ungdom?

– Bravo Grinben, ge'n på käften! hojtade en av kroggästerna. Sânt där ska du inte tåla. Klipp till bara! Visa vad du gar för!

Gästen vid bordet intill såg sin chans och smög fram med en

giftflaska.

– Gapa på du, Grabby, mumlade han. Så får jag mitt tillfälle. Hehe! Hämnaden är ljuv!

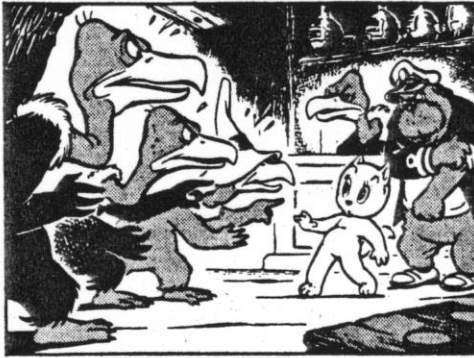
Grabby märkte inte anslaget mot hans liv. Men Tom Puss hade som vanligt ögonen med sig. Och när Grabby lyfte glaset för att dricka för Grinbens hämnd slungade Tom Puss i väg gamlingens käpp.

Just som Grabby skulle svälja en riktig magborstare av sin förgiftade Skrynkel-whisky kom käppen farande och slog glaset ur handen på honom.

– Vilka fasoner! skrek Grabby och for upp. Detta skriker på hämnd! Här måste statueras ett exempel!

– Just det! skrek den misslyckade giftmördaren. Ska sådant tillåtas så

blir vi varken hämnade eller fulla längre.

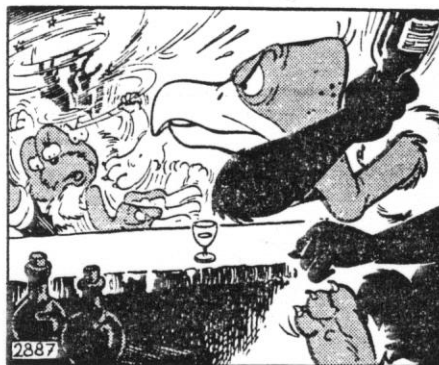
– Hämnd! Hämnd! skrek gamle Grinben.

– Mina herrar, mina herrar, vädjade värdshusvärdar. Givetvis måste det hämnas. Men skulle ni vilja vara så vänliga att hålla till utomhus? Det är nysopat här inne!

Men hans gäster lyssnade inte till så försynta propäer och Tom Puss

skulle ha legat illa till om inte Val Ross funnits.

– Bomberade boliner och briserade berggyttor! dundrade den gamle sjöbjörnen och började rulla upp ärmarna. Ska det statueras exempel här så ska jag stå för det! Och det ska bli så hämnd raslar runt som torra sagogryn i era snäckskal till skallar!

Hos kaptan Val Ross var det kort sträcka mellan ord och handling. Knappt hade han fått sin sista hotelse ur mustaschen förrän han tog ett grabbtåg om gamle Grinben och daskade honom rakt i de andra kroggästerna så att det blev platt fall över lag.

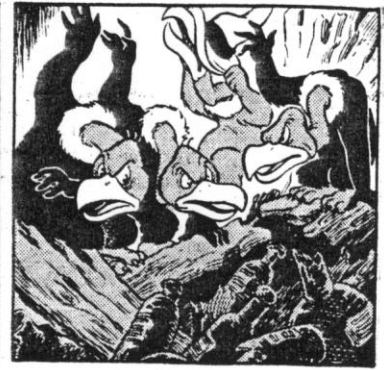
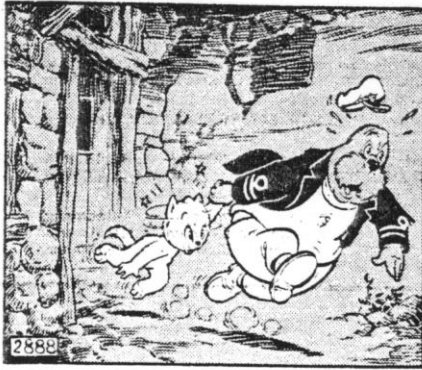
Nu ingrep krogvärdar. Han var rädd om sitt maskätna möblemang

och grep därför den största flaska han kunde hitta i akt och mening att ge åtminstone några av slagskämparna ett par lugnande råsopar.

Men han hade gjort upp räkningen utan Val Ross. Den hårsaltade gamle sjöbussen hade gått sina modiga två tre hundra krogslagsmål i all världens hamnar, och han visste att när krogvärdar börjar slåss med

sina egna flaskor så har nöjet sparat ur.

Med ett imponerande språng for han därför upp på bardisken och rev ner hela flaskhyllan där bakom. Ett mäktigt brakande och krasande följde, och vän som fiende begravdes under murket trä och spolades med Dead Skrynkel Whisky...

– Sätt ledseglan, lille vän, och lånsa för fullt! hojtade Val Ross och släpade med sig Tom Puss ut ur den ödelagda skänksalen. När dom där försurade tångräkorna krupit fram ur sin drivved igen bör vi vara långt borta, hehe!

Tom Puss hade fått ett par flaskor Skrynkel-whisky i huvudet och var litet omtöcknad så han lät sig gärna

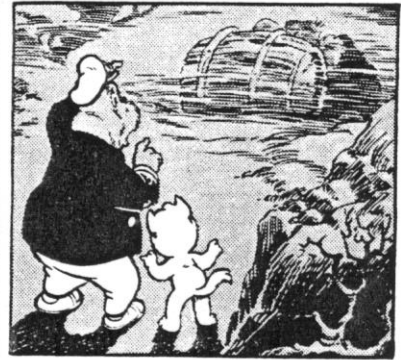
släpas med utom räckhåll. Kaptenen skrattade förnöjt när de nådde upp bland klipporna och kunde pusta ut.

– Ingenting går upp mot ett hederligt gammaldags krogslagsmål, flämtade han. Jag minns när jag var ung styrman och vi gick med bruna bönor på Sukabuki-traden...

– Det var nog trevligt, instämde Tom Puss, men här är det så lagom

trevligt. Inget vatten har vi hittat och det enda vi verkligen lyckats med hittills är att reta upp lokalbefolkningen!

– Hämnad! gnisslade samtidigt gamle Grinben i värdshuset. Så går det när man är för blöthjärtad! Det måste vara bestämda regler i ett samhälle, annars kan man aldrig hämnas.

– Jag skulle aldrig ha släppt in dom där utlänningarna, sade värdshusvärden ilsket.

– Främlingar! väste Grabby. Jag hatar dom!

– Främlingar är totalt värdelösa, instämde gamle Grinben. Annat var det på min tid. Då finhackade vi alla främlingar så fort vi fick syn på dom. Ja, det var härliga tider!

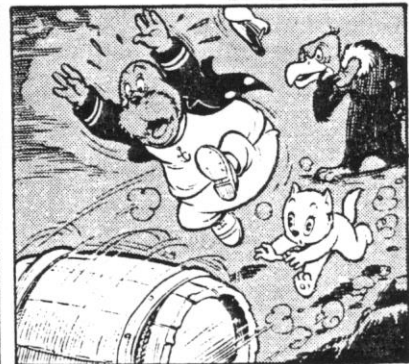
Han sköt hatten ur pannan och såg sig om med elak blick.

– Men jag ska visa er, ungdomar! väste han. Jag ska hämnas för oss alla. Jag ska minsann visa vad en riktig, gammaldags, blodig rättvis hämnad är för något!

Val Ross och Tom Puss hade under tiden hämtat andan och fortsatt sin färd inåt landet.

– Nånstans på den här fördömda platsen ska det väl finnas en kran eller åtminstone en bäck, grymtade kaptenen. Om du går åt höger och jag åt vänster...

Han tystnade, för vid nästa backkrön uppenbarade sig just då en jättestor tunna som sakta rullade framåt med ett löftesrikt plaskande läte.

– God afton min gode man, sade kaptenen artigt till den ondskefullt bligande figur som gick bakom tunnan och sköt på. Får man fråga vad som finns i tunnan? Vatten kanske?

– Vad angår det er? väste främlingen.

– Vi söker efter vatten, sade Val Ross och behärskade sig. Och är det

sådant i tunnan så köper jag den gärna av er!

– Den är inte till salu! gnisslade främlingen. Jag ska hämnas på värdshusvärden där nere! Den skurken spår ut sina drinkar med vanligt vatten så det borde heta Skrynkelvatten i stället för whisky. Men jag ska lära honom!

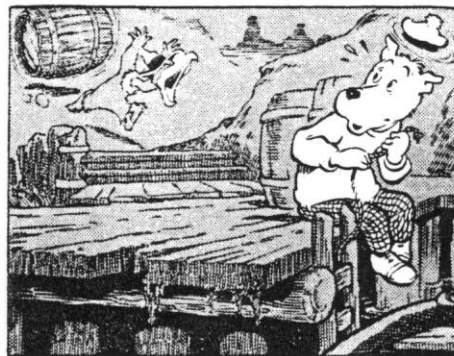
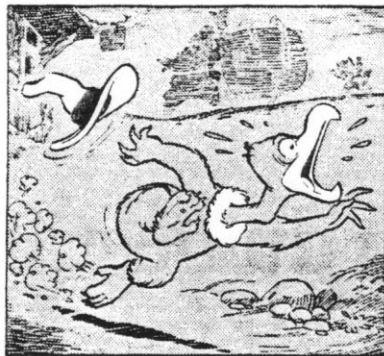
Därmed gav han tunnan en kraftig

spark så att den började rulla utför sluttningen.

– Nu ska jag banne mig spä ut hela krogen! skrek han skadeglatt.

Men Tom Puss och Val Ross hade redan tagit upp jakten på det plaskande hämndverktöget.

– Ge den en knuff åt styrbord, röt kaptenen. Då rullar den av sig själv ner till hamnen!

När gamle Grinben kom ut ur värdshuset för att ta upp jakten på de förhatliga främlingarna fick han genast syn på dem. Men han blev ändå inte glad, ty de föregicks av en jättestor tunna som såg ovanligt mordisk ut och som kom rullande rakt mot honom.

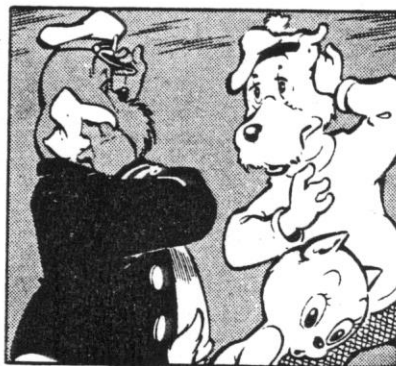
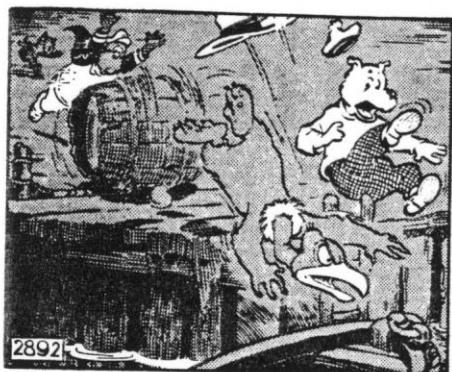
Med ett skrik av förskräckelse började han springa för livet, men

tyvärr åt fel håll. Det blev uppenbart när en av främlingarna gav tunnan en knuff så att den ändrade riktning och fortsatte sin färd förbi värdshuset.

— Skamlöst! skrek onkel Grinben medan han flydde. Hur vågar hämnoffren ta hämnd själva innan man hämnats på dom? Vilka fasoner! Annat var det sannerligen på min

tid!

Val Ross och Tom Puss ville förstas inte hämnas på någon. De var bara angelägna om att få dricksvatten till "Albatross" och såg därför med tillfredsställelse att tunnan beslutamt fortsatte sin färd ner mot hamnen där sjöman Dragnagel fördrev tiden med att slå råbandsknopar och rumpstek på en repstump.

— Stoppa den! vrålade kapten Val Ross. Hejda den där tunnan! Den innehåller vårt dricksvatten!

Innan sjöman Dragnagel hunnit göra någonting rusade en underlig figur förbi honom och snubblade med ett skrik ner i vattnet. Efter honom kom en väldig tunna i hög fart och Dragnagel insåg genast att alla bromsförsök låg bortom hans förmå-

ga. Han hoppade hastigt undan medan tunnan dundrade förbi honom över bryggans plankor och dök ner i livbåten.

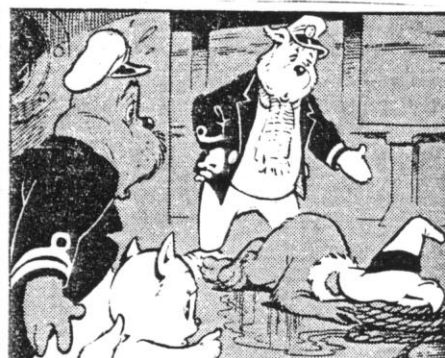
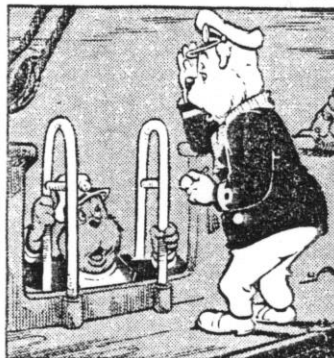
Den lilla farkosten skrek högt i alla fogar och vattnet stod som en kaskad åt alla håll, men märkligt nog sjönk den inte.

— Vid alla plattfotade flundror, muttrade kapten Val Ross och strök svetten ur pannan, det var inte illa.

Den där livbåten är byggd av rätta virket!

— Aj, aj, kapten, sade sjöman Dragnagel. Snyggt gjort! Jag har då aldrig sett en tunna lastas på det där sättet. Men kapten, jag tror det ligger någon i vattnet!

— Låt honom ligga! sade kaptenen argt. Det är en sån där galen mordbrännare. Han flyter så bra på sin tomma skalle!

Tigande rodde sjöman Dragnagel ut till "Albatross" igen. Han trivdes inte med att låta någon ligga oräddad i sjön, vem det vara mände. Men kapten Val Ross var hård som flinta.

— Den där ön är nerlusad med mordbrännare och giftmördare! sade han. Och den där figuren var den värsta av dom allesammans. Han

mår bara bra av ett kallbad! För resten har jag aldrig hört talas om att avskum sjunker.

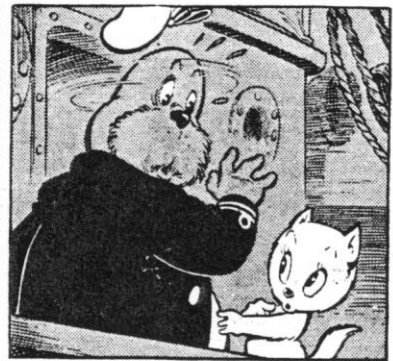
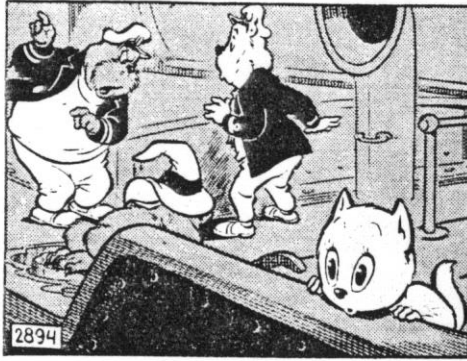
Båten nådde fram till fartyget och kaptenen klättrade raskt ombord.

— Se till att vi får upp ångan genast, Nageltrång! befalldes han sin förste styrman. Ta ombord livbåten och var försiktig med tunnan. Den är full med nytt dricksvatten. Är allt

lugnt ombord?

— Ja, kapten, sade Nageltrång. Bortsett från att vi alldeles nyss fiskade upp en främling ur vattnet. Han flöt ut från land med ebban, gissar jag.

Val Ross och Tom Puss stirrade häpna. Val Ross hade tydligen alldeles rätt; avskum sjunker inte.

– Han har nog fått i sig mer saltvatten än som är nyttigt för honom, sade styrmannen medlid-samt. Men han klarar sig. Ska jag bära in honom i salongen, kapten?

Kapten Val Ross svalde som om han fått starköppar i munnen.

– I salongen! exploderade han till slut. Bära in den där vattlagda borstmasken i min goda skepps-

salong. Aldrig i livet! Släng den sabla dikeshajen i sjön igen!

Styrmannen protesterade och påpekade med rätta att så gör inte en hederlig sjöman. Men kapten Val Ross var inte på humör att lyssna till invändningar, och gamle Grinben skulle säkert ha blivit ännu blötare än han redan var om inte Tom Puss slagit larm om en annalkande fara.

Det var värdshusvärden och Grabby och alla deras släktingar som tillfälligt hade bilagt sina interna stridigheter för att i stället söka gemensam hämnd på de eländiga främlingarna. Redan på långt håll lät de så beslutsamma att kapten Val Ross genast gav order om att fyra för fullt under pannorna och att lätta ankar.

Styrmannen skyndade till kommandobryggan för att verkställa kaptenens avgångsorder, medan denne stannade på däck för att personligen övervaka att vattentunnan togs ombord.

Undan gick det och det behövdes, för båten med alla kusinerna från Deadman's End Point kom stadigt närmare. Men just som de trodde att hämndens ljuva timme äntligen

slagit började fartygets propeller snurra. "Albatross" vände långsamt runt och sköt fart ut ur Katafalkbukten.

Besvikelsen blev förstås svår ombord på roddbåten. Samtliga var hörbart eniga om att detta skrek på hämnd nästar! Ännu högre än de själva, och de vred sina händer i förtvivlan och skakade åror och knytnävar mot himlen i vanmäktigt

raseri.

Ombord på "Albatross" låg alltjämt gamle Grinben i ett hörn av däckets som en bortkastad skurtrasa och ungefär lika blöt. Långsamt kvicknade han till och hörde i fjärran sina anförvanters rop på hämnd – en åstundan som han genast var benägen att instämma i, även om han som vanligt inte kunde erinra sig vem hämnden skulle drabba.

– Var är jag? muttrade onkel Grinben och såg sig om. Han kände inte alls igen sig, men dunket från ångmaskinen och fartygets rörelser i dyningen sade honom ett och annat.

– Jag är ombord på en båt! utropade han. Hur har det gått till? Och varför? Detta skriker säkert på hämnd.

Han fick syn på en lejdare och

klättrade uppför den.

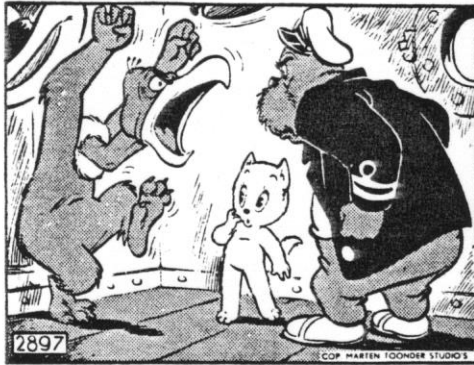
– Hämnd! skrek han och stötte upp en dörr. Men varför? Och på vem? Mitt minne är inte vad det varit.

– Nu tror jag banne mig att trämaskarna krupit fram ur skeppstimmret, morrade kapten Val Ross som satt där inne och drack te tillsammans med Tom Puss.

– Hur kom jag ombord på den här

vämjliga båten? skrek gamle Grinben. Jag kräver att genast bli satt i land igen! Det här är ett ruttet trick som skriker på hämnd!

– På det här skeppet, sade kaptenen och reste sig som ett åskväder, skriker ingen på hämnd utom möjligen jag själv! Skalka matluckan, annars blir du hajmat, din försurade fågelskrämma!

Onkel Grinben stirrade några ögonblick mållös på den vredgade kaptenen. Det var uppenbart att han här funnit sin överman i kraftspråk och det tänkte han inte finna sig i. Sådant skriker ju genast på hämnd.

— Din fräcka feta knöl! vrålade han. Hur vågar du kalla mig fula saker mitt upp i ansiktet? Sådant ska man göra bakom ryggen på folk!

Detta skriker på hä..!

Tom Puss, som kunde se på Val Ross' ansiktsfärg att denne snabbt närmade sig flampunkten, försökte tysta gamle Grinben.

— Lugn, lugn! sade han. Ingen här vill göra er illa eller vara elak mot er. Jag tycker ni ska vara glad att ni nu kommit bort från det där hämndlystna stället.

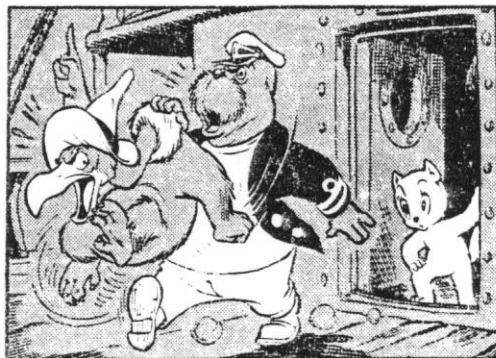

— Vad! skrek Grinben. Vilka oförsämdheter! Ska jag vara tacksam också? För att ni kallar mitt kära fädernesland för fula saker? Aldrig har jag varit med om värre i hela mitt liv — om jag minns rätt. Det värsta är att jag ingenting minns. Jag vet inte vem jag ska hämnas på, så det bästa är kanske att jag hämnas på hela fartyget? Eller hur?

Kapten Val Ross klämde fast uniformsmössan på huvudet för att den inte skulle blåsa bort av trycket därunder.

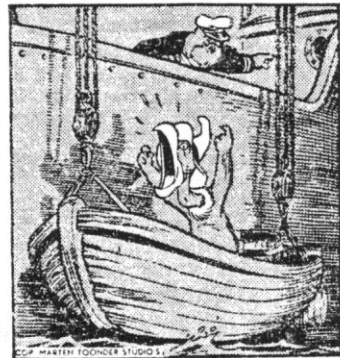
— Det här snattret om hämnd står mig långt över plimsoilmärket, morrade han. Ylande fågelskrämmor är en skam om skeppsbord! Här behövs storstädning! Dessutom skulle vi aldrig kunna ta den där giftblåsan

med hem till Bumblestone. Jag har ingen lust att gå i hamn med pestflaggan satt!

Därmed högg han den illvrålande onkel Grinben i nackskinnet och bar ut honom ur kajutan som en påse sopor.

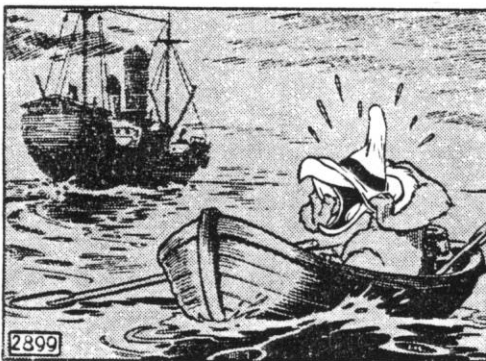
— Nu ska den sabla dikeshajen raka vägen dit där han hör hemma! röt han. Styрман! Hitåt! Sätt vår

sämsta livbåt i sjön!

Och kort därpå satt Grinben i en livbåt med litet dricksvatten och proviant och sina mest osanda förbannelser som enda sällskap.

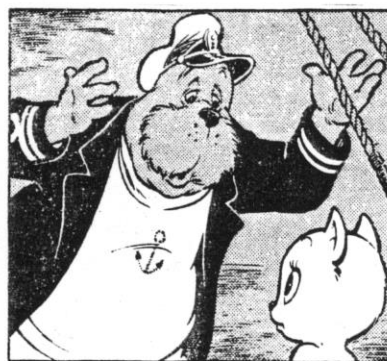
— Bon voyage, fågelskrämma! höjtade kaptenen efter honom. Ro rakt norrut så kommer du tillbaka till Deadman's End Point. Där hör du hemma, din galisprängda vattenpest!

Livbåten drev sakta i väg från "Albatross" och gamle Grinben kunde höra hur maskintelegrafan ringde och hur propellern började arbeta igen.

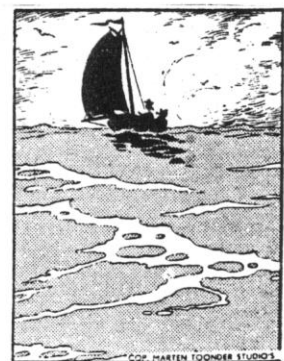
— Hämnd! skrek han i vanvettigt raseri. Detta skriker på hämnd. Hämnd!

Men ingen hörde ens hans egna skrik och ingen skulle heller ha brytt

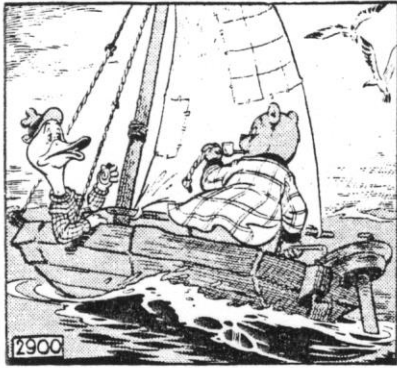

sig om dem. Det goda skeppet "Albatross" försvann majestätiskt mot horisonten och Grinben var snart ensam på det öde havet.

— Skönt att vi blev av med den där flaxande stingrockan, sade kaptenen. Tro mig, Tom Puss, jag tar inte på mitt ansvar att släppa lös några Skrynkeldrickande hämnare i Bumblestone!

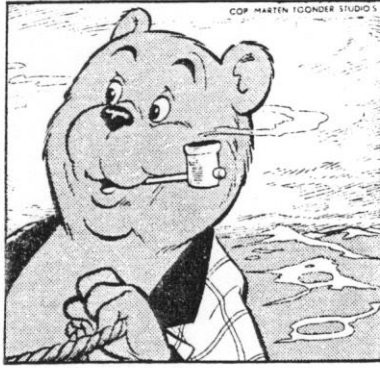

Nåväl — är detta då slutet på berättelsen om de våldsbenägna kusinerna i Deadman's End Point? Nja, inte än. För ingen vet var en livbåt med en gammal hämnare har sin gång på det villande havet, i synnerhet inte om en liten segelbåt, på väg till ingenstans, närmar sig ur fjärran...

Segelbåten kom stadigt närmare och nu kan våra läsare — kanske med onda aningar — känna igen de ombordvarande.

Bumble hade läst ut sin goda bok, och eftersom han hade tråkigt och doktorn ordinerat honom friluftsliv hade han hyrt Wally Waggles segelbåt för en liten tur på havet. Det råkade bli en större tur än beräknat, för

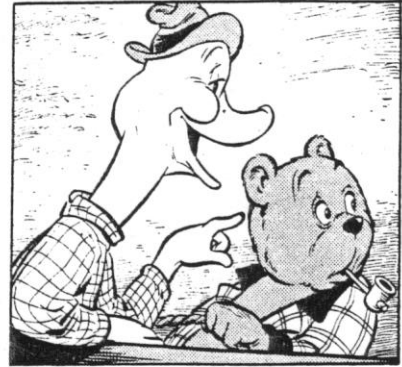

navigation är ett konstigt ord.

— Vicken långfärd! fnissade Wally. Nu har vi seglat i två dagar bara på min kompass!

— Ja, sade Bumble, fast det är en konstig kompass, Wally. Norr flyttar sig åt alla möjliga håll.

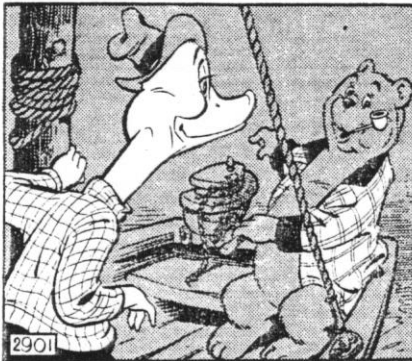
— Det är för att den är ett fickur, sade Wally. Jag gillar inte kompasser, dom tickar så. Fast

den här är inte så bra för den tickar också.

— Spelar ingen roll, sade Bumble. Jag har en djupt rotad känsla för solens position. Vi ska navigera efter himlakropparna, Wally! Och vädret är ju bra.

— Ja, fast där borta ser det konstigt ut, sade Wally. Molnen når ända ner till vattenytan, hihi!

— Det är bäst att vi vänder tillbaka, Wally, sade Bumble. Det är inte moln där borta utan dimma. Och en gentleman ska inte irra omkring i dimma. Det är inte bra för hans hälsa!

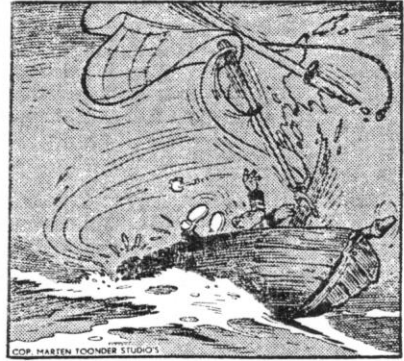
Wally skyndade genast akteröver. Han var mycket stolt över sin utombordsmotor, för han hade byggt den själv, huvudsak-

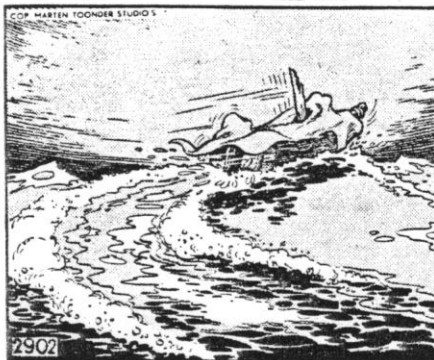
ligen av bitar som han sågat loss ur en gammal flygplansmotor.

— Så den är våldans stark! sade han. När den startar så åker vi vart som helst på ett ögonblick. Det är den starkaste motorn i hela världen!

— Skryt inte! sade Bumble. Naturligtvis finns det mycket starkare båtmotorer. Och skynda på, jag börjar frysa.

Wally drog i startsnöret och motorn vaknade till liv med ett ursinnigt vrål. Tjocka moln av rök slog ut, propellern började snurra i vansinnig fart och båten sköt i väg med sådan kraft att masten knäcktes och de ombordvarande kastades omkull i en hög. Och så for den herrelösa båten som en torped rakt in i dimman.

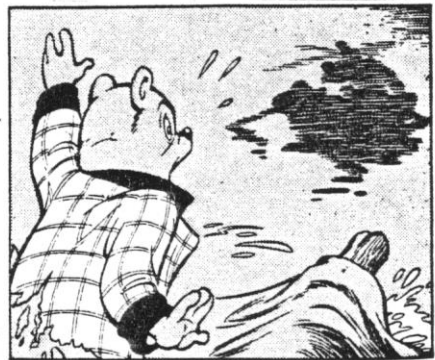

När masten bröts av föll seglen som lappade lakan över de ombordvarande och fick Wallys segelbåt att likna en obäddad säng som har vansinnigt brättom. Så småningom brast dock en reva på storseglet och släppte fram de översta delarna av en omtöcknad gentleman. Han kastade en blick omkring sig i dimman och ryste.

— Fruktansvärt, klagade han. Här far vi omkring utan mål medan tjockan står som en vägg. Hur ska detta sluta?

— Det går så bra, hojtade Wally som just dök upp ur en annan reva i seglet. Jag har hittat rodet här. Styr jag inte bra, så säg?

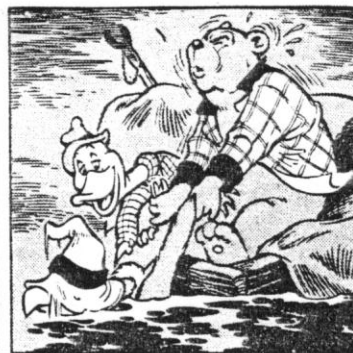
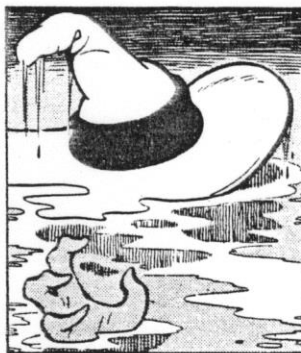
— Jag vet inte, muttrade Bumble. Jag märker ingen skillnad vare sig du

styr eller inte styr. Och vi har fortfarande inte någon kompass.

— Asch, vad spelar det för roll! fnittrade den gladlynte skepparen. Förr eller senare kommer man ju alltid till land.

— Ja, sade Bumble, jag skymtar något i dimman där borta. Hej! Stopp! Se upp, Wally! Det är ju en båt!

En båt med flygmotor i aktern är en ganska farlig farkost, i varje fall i händerna på Wally Waggle. Ingen behövde tvivla på den saken när den andra båten dök upp i dimman, för hur Wally än macklade med motor och roder kunde han inte avvärja en våldsam kollision.

Stöten kastade Bumble handlöst

ner på båtens botten. Där blev han liggande medan hela världen omkring honom lät som om den bestod av trä som bryts sönder.

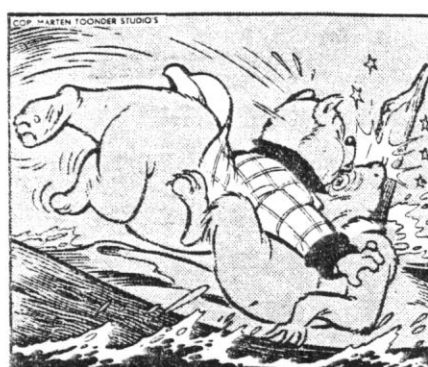
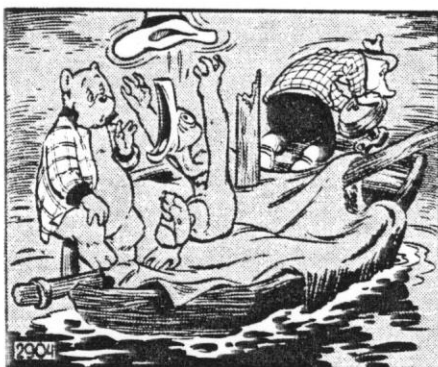
När han äntligen vågade titta upp fann han till sin förvåning att deras båt fortfarande flöt. Men det var den ensam om, för av den påkörda båten syntes ingenting utom en massa trä-

splitter och en stor slokhatt.

– Hihi! fnissade Wally. Där ser ni själv vilken stark motor jag har!

– Ja, vi har just rammat och sänkt en annan båt, sade Bumble förskräckt. Och där flyter någon! Hatten rör på sig. Fort, Wally, hjälp till här!

Och med förenade krafter halade de den skeppsbrutne ombord.

Det var förstås onkel Grinben som Bumble och Wally råkat rädda, för har man otur till sjöss så har man. Och det var alldeles uppenbart att upprepade saltvattenbad inte räckte för att dämpa hans hämndlystnad, för knappt hade han kommit ombord förrän han bröt ut i sina vanliga tirader.

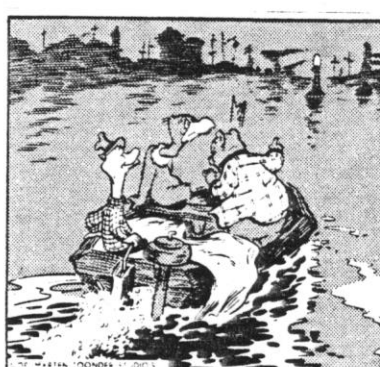
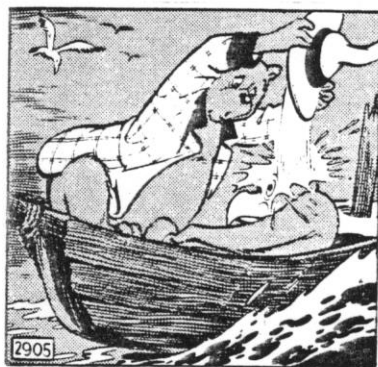
– Hänsynslösa dårar! tjöt han.

Fara fram i dimmiga farvatten som om livet bara vore lek och skoj. Bara tänka på sig själv. Men det här går för långt! Det skriker på hämnd!

– Ja, jag hör det, medgav Bumble och sneglade hjälplöst på Wally Waggle. Men denne var fullt upptagen med att få i gång motorn igen, så Bumble förstod att han ensam måste ta hand om den nya passageraren.

– Jag är förtärligt ledsen, sade han. Den här olyckan borde inte ha inträffat. Men ni kunde ha råkat ännu värre ut! Jag är nämligen en gentleman, Oliver B. Bumble, och jag ska se till att ni blir rikligen kompenserad för era obehag och eventuella förluster...

Just då fick Wally fart på sin utombordsmotor igen.

– Så förskräckligt, tänkte Bumble och betraktade osäkert onkel Grinben som han just med full kraft – om än oavsiktligt – slagit medvetlös mot masten. Här erbjuder jag mig att hjälpa honom, men kan bara göra honom ännu blötare.

– Hmf! muttrade onkel Grinben och tittade upp med två ögon som inte kom överens. Var är jag?

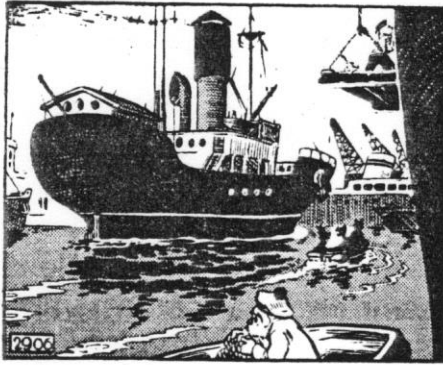
– I goda händer! försäkrade Bumble hjärtligt när han förstod att gamlingen redan glömt sina lidanden nyss.

– Hmf! upprepade onkel Grinben, I goda händer, vasa? Jag är nästan säker på att jag just skulle hämnas på någon...

– Seså, seså! utropade Bumble i glättig ton. Låt oss nu handskas med

våra problem som gentleman. När vi kommer i hamn ska jag ersätta er rikligen så att allt blir bra igen!

Och det såg inte ut att dröja länge, för nu lättade dimman och avslöjade en kustlinje framför dem. Men de visste inte att deras kringelikrokar i dimman fört dem helt fel och att de nu närmade sig Bumblestones hamn och inte Deadman's End Point.

Medan Wally styrde båten rakt in i hamnen noterade Bumble med tillfredsställelse att dimslöjorna löstes upp och att till och med en disig sol vågade titta fram.

— Vad det är spännande att angöra en vilt främmande hamn, mumlade han drömmande. Och titta, där ligger ett fartyg för ankars som ser precis likadant ut som gamla "Albatross"!

Och lagerskjulen verkar välbekanta också. Jaja, det är med hamnar som med flygplatser, alla är likadana!

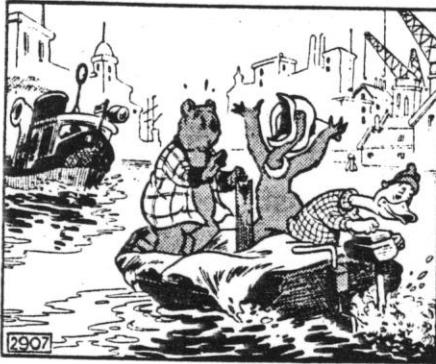
Men gamle onkel Grinben blev inte alls glad åt vad han såg.

— Det här är ju inte Deadman's End Point! ropade han och brast i gråt. Ruttna sjörövare, ni har kidnappat mig! Var är hamnkaptens nedbrända hus? Och det sprängda

fyrstornet. Åh, mitt älskade fädernesland, ska jag aldrig få återse dina ljuvliga ruiner igen!

— Men... började Bumble.

— Tig, din skurk, skrek gamlingen. Detta är ett fientligt och äckligt land där solen får skina hur starkt som helst och alla husen är hela. Detta skriker på hämnd!

Wally Waggle insåg så småningom att han måste göra någonting åt sin båts framfart. Man kan faktiskt inte köra in i en hamn hur länge som helst, vattnet tar slut.

Alltså släppte han rorkulten och böjde sig i stället över sin vildsinta flygmotor för att strypa den. Båten såg sin chans och valde en massa kurser som egentligen inte finns.

— Se upp! röt polischefen Bill Bark som just då var ute på en tur med sjöpolisens motorbåt för att kontrollera att brottsbekämpningen i hamnen flöt som den skulle. Där kommer ett vattenfyllo av värsta sort! Gira babord, annars krockar vi!

Rorgångaren lydde, men Wallys segelbåt var, som vi vet, svår på att

ramma andra båtar och såg tydligen ingen anledning att ändra sina vanor. Men polisbåten var hopnitad av stadiga stålplåtar så det blev Wallys hembyggda farkost som drog kortaste strået. På ett ögonblick vattenfylldes den och sjönk så att de ombordvarande under diverse protesterande och hämndlystna gurglingar försvann under ytan.

En mängd bubblor steg upp ur vattnet vid olycksplatsen och snart kom det upp en Bumble också.

— Kunde jag väl ge mig fasan på! morrade Bill Bark och grep den olycklige gentlemannen i kragen. Alltid denna förbaskade Bumble! Vad har en sådan till sjöss att göra?

Men den bistre polischefen gömde

ett gott hjärta under uniformen och halade med kraft och skicklighet ombord den ene efter den andre av de skeppsbrutna så att de snart satt i en drypande rad och värmdes sig på maskinrumskapen.

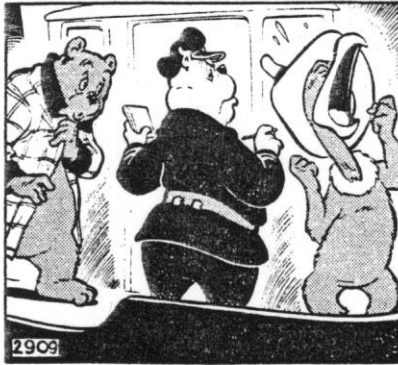
— Ett sådant elände, klagade Bumble. Inte var det meningen att min sjöresa skulle sluta i sjön.

— Inge kul alls, instämde Wally. Nu

är både båten och motorn borta! Den starkaste båtmotorn i hela världen!

Just då lyftes Grinben ombord, blötare och argare än någonsin.

— Nu förstår jag! skrek han och pekade på Bumble. Det är ert fel ailtihop. Det här ska ni få för! Jag ska förfölja er till världens ände och min hämnd ska bli fruktansvärd!

– Vad är det för tider vi lever i! tjöt onkel Grinben. Bara fara omkring som galningar och kasta oskyldigt folk i vattnet. Finns det ingen rättvisa mer! Detta skriker på de strängaste åtgärder!

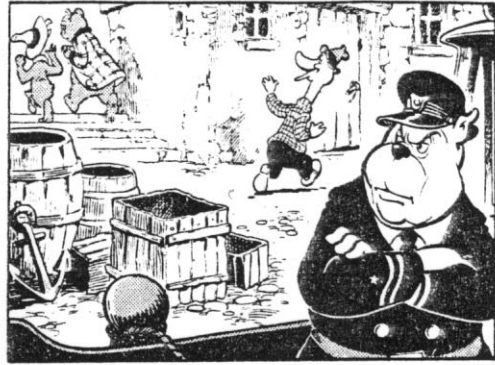
– Just det! sade polischefen Bill Bark med bistert gillande. Lagen måste ha sin gång! Ärendet vilar i kompetenta händer och de skyldiga

kommer inte att undgå sitt rättmätiga straff. Jag har antecknat era namn och adresser, så nu kan herrarna avlägsna sig. Men jag kommer att höra av mig!

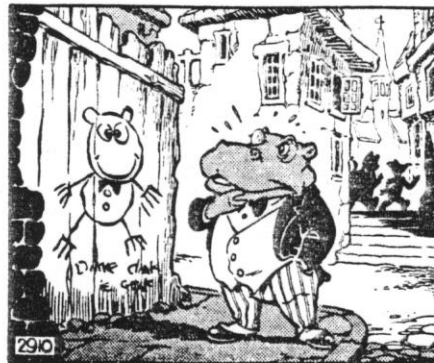
Polisbåten hade under tiden kommit till kaj och Bumble hjälpte gamle Grinben i land.

– Ytterst beklagligt, sade han. Låt oss gå hem till mig och hämta oss!

Men Wally ville genast börja bygga en ny båt så han försvann åt sitt håll. Polischefen såg långt efter de båda andra.

– Gamlingen är tydligen den som har hand om förståndet i det där galna gänget, muttrade han. Åtminstone tycks han begripa vilket hårt arbete vi poliser har!

– Vilket ruttet land, fnös gamle Grinben. Varför skrev den där polisen bara i sin anteckningsbok i stället för att ta en rejäl hämnd? Ynkligt!

I ett gathörn stod borgmästare Dickerdack och betraktade med avsmak en karikatyr av sig själv, försedd med texten: "Dicke Dack är blåst i kolan."

– Det här går för långt, muttrade den folkvalde. Att dom stavar mitt namn fel är väl lika bra det, och porträttligheten är inte överväldigande, men ...

– Än sedan! kraxade Grinben. Sådant förtjänar en gruvlig hämnd ändå! Eller sväljer ni grova förolämpningar?

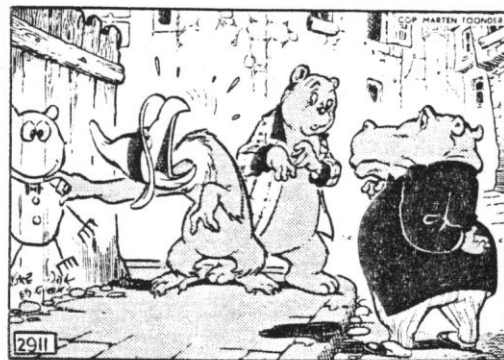
– Seså, herr Grinben, sade Bumb-

le. Låt det vara! Dagens ungdom vet man väl hur den är. Ingen respekt för någonting!

– Nog så sant, sade borgmästaren bittert. Jag ska se till att gatuhöllningen tvättar bort det där.

– Ska det var allt? väste Grinben. Ska ni inte göra upp räkningen med marödörerna? Detta skriker på hämnd! Eller nöjer ni er med att göra små anteckningar, va?

– Vilka ynkryggar ni är! skränade onkel Grinben. Titta på den här vidriga niddilden! En sådan förolämpning skulle kräva en blodig hämnd i mitt hemland!

– Seså, herr Grinben! sade Bumble. Det är pinsamt för borgmästaren, men han kan säkert försvara sin ära själv.

– Bah! skrek Grinben. Där står att

han är galen, och ändå gör han ingenting. Skriker inte ens på hämnd! En stad med en sådan borgmästare är dömd till undergång.

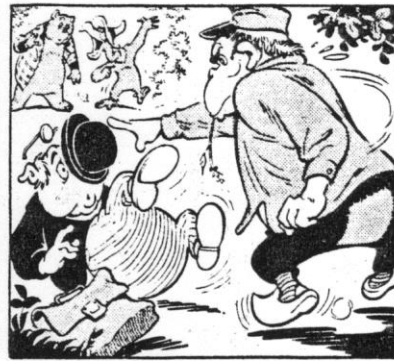
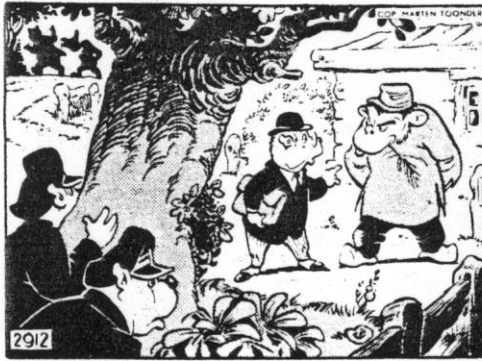
– Tyst nu! uppmanade Bumble. Borgmästaren är en gentleman och hämnas inte själv. Sådant har vi lag och ordning till!

Men när Grinbens hänfulla kommentarer dött bort i fjärran började

Dickerdack med beslutsamma steg marschera iväg till stadshuset.

– Den där främlingen förstod verkligen att tala klarspråk! mumlade han. Nu för tiden hör man sällan någon uttrycka sig så oförblommerat. Och han har ju rätt! Det är dags att stadens förtrodendevalda visar att de inte finner sig i vilka kränkande bemötanden som helst!

2912

Samma dag hade den snustorre men högt betrodd tjänsteman Dörrknackare ärende till lantbrukare Groobjan. Denne hade nämligen gjort sig skyldig till uppförandet av en svinstia utan att till magistraten i vederbörlig ordning ha inlämnat byggnadsansökan i tre exemplar, undertecknat av två ojäviga vittnen.

— Denna byggnadskonstruktion måste utan onödigt tidsutdräkt jäm-

nas med marken, förklarade tjänstemannen allvarligt. I kraft av mitt ämbete beordrar jag er...

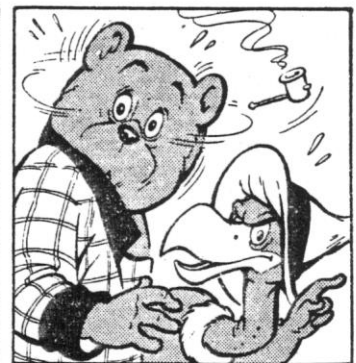
— Du kan ta och stoppa upp dina order nämnans, morrade lantbrukaren. Det här är min mark och min svinstia! Dra åt fanders, tofsputte!

Därmed knuffade han till den snustorre så att denne tumlade omkull.

— Heja, hojtade gamle onkel Grinben förtjust. Här var det rediga tag. Det här kan ordnas i en handvändning!

— Hur då? undrade Dörrknackare. Vad syftar ni på?

— Hämnad, så klart! skrek Grinben. För ni finner er väl inte i att en smutsig bondtölp behandlar er så här?

2915

— Sluta nu, herr Grinben! sade Bumble nervöst. Simpelt folk som den där bonden ska man inte reta sig på.

— Ha! skrek gamlingen medan han släpades bort från valplatsen. Samma ynkedom här också! Ingen hämnad någonstans. Tänka sig, en hög tjänsteman som låter bönder kasta honom i smutsen. Vilket land! Bara

renhållare och antecknare!

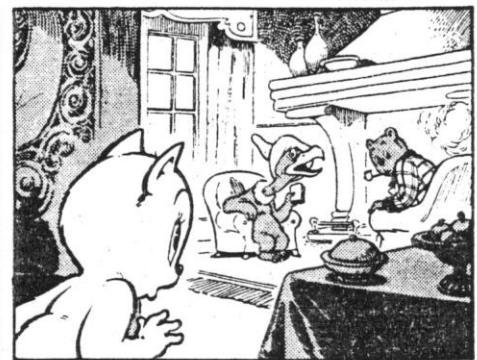
— Vilken klok kar! tänkte tjänsteman Dörrknackare och samlade ihop sig. Han är den ende jag träffat på årtal som verkligen förstår en kommunal befattningshavares yrkes-svårigheter. Nåväl, jag ska visa honom och hela staden att jag kan vara omutligt sträng om så krävs!

Och med några kommandon släpp-

te han lös sina hantlangare som låg redo bakom ett träd. Bumble, som alltjämt hade svårt att få med sig gamle Grinben, hörde plötsligt våldsam skottlossning bryta ut bakom sig.

— V... vad? stammade han.

— Hämnad, äntligen! flinade gamle Grinben. Det är rätta takterna. Blod och rättvisa! Så ska det gå till!

2914

Kapten Val Ross passade på att ta några dagars semester medan "Albatross" lossade sin last. Han hade ett ärende inåt land och gjorde därtför Tom Puss sällskap en bit på vägen till Bumblestone Castle.

— Jag måste hälsa på herr Oliver, sade Tom Puss. Han bara sitter där vid sin brasa och har aldrig hört talas om Deadman's End Point. Han blir

nog överraskad när han får höra om våra äventyr.

— I varje fall ska han vara förbaskat glad att det inte finns några Skrynkeldrickande hämnare i den här delen av världen, sade kaptenen. Nå, hälsa Blubbers så gott från mig och säg att om han vill ha en hälsosam sjöresa någon gång så ska han höra av sig!

Därmed gick han sin väg och Tom Puss skyndade in i slottet. Men där väntade honom en prima överraskning. Bumble satt vid brasan och lyssnade med ganska trött uppsyn på gnatandet från en gäst i vilken Tom Puss med förfäran igenkände gamle onkel Grinben från Deadman's End Point.

— Kom in, Tom Puss, sade Bumble. Det här är herr Grinben, en stackars skeppsbruten som jag med risk för eget liv räddade ur havet.

— Hmf! sade gamlingen och glodde argt på Tom Puss. Jag känner igen dig, grabben! Jag har sett dig förr, men var?

— Herr Grinben lider av dåligt minne, förklarade Bumble. Han

glömmer namn och saker och sådant. Men nu har jag gett honom en anteckningsbok så han kan skriva upp allting!

— Precis som polisen, sade Grinben. En vendettabok, hehe!

— Jaja, sade Bumble. Men tala nu om var ni två setts tidigare, Tom Puss!

— Det är en lång historia, sade

Tom Puss tvekande. Jag mötte herr Grinben uppe vid Blandjärnsöarna när vi lade till där för att få färskvatten till "Albatross". Men det var ett otäcktt ställe vi hamnade på.

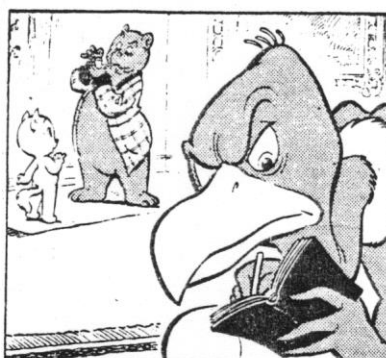
— Haha! kraxade gamlingen. Nu minns jag! Deadman's End Point! Mitt älskade fädernesland där galna främlingar kastar tunnor på mig. Hm, jag måste anteckna...

Medan onkel Grinben ivrigt plitade i sin anteckningsbok drog Tom Puss Bumble litet avsidet.

— Lita inte på den där figuren! viskade han. Han är en hämnare!

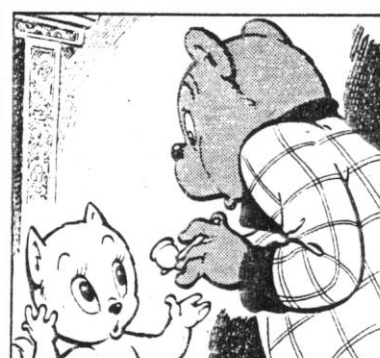
— En hämnare? upprepade Bumble klenroget. Vad är det? Jag vill inte veta av att du klagar på mina gäster, det gör jag bäst själv.

— Sch, tala tystare, viskade Tom Puss. Om han hör oss så antecknar han det så han kommer ihåg att hämnas senare!

Och brådskande berättade han allt han visste om Deadman's End Point och alla hämndlystna kusiner som befolkade stället. Bumble lyssnade med gapande mun.

— Jag må då säga! utbrast han till

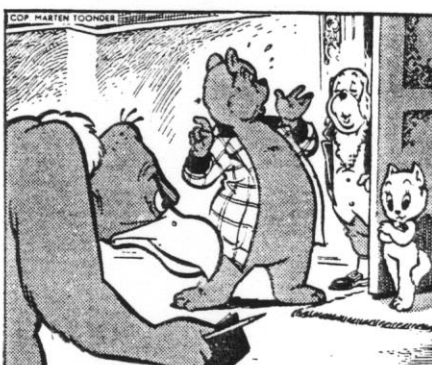
slut. Jag visste inte ens att det fanns sådana ställen. Som gentleman är jag van vid att ha överseende med andra personers fel. "Ollie, min son", brukade min far säga, "det är bättre att behandlas illa än inte alls." Och det har jag alltid hållit mig till, och jag finner mig inte i att mina gäster betar sig annorlunda. Jag ska tala allvar med herr Grinben!

— Hör nu herr Grinben! sade Bumble i skarp ton. Det går rykten om att ni tänker ta hämnd. Stämmer det?

— Naturligtvis, kraxade gamlingen och slog igen sin anteckningsbok. Var stode vi om det inte togs en blodig hämnd emellanåt? Ondskan måste angripas vid roten!

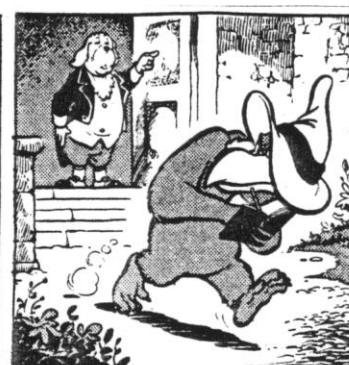
— I så fall, sade Bumble och tryckte på ringklockan, så skiljs våra

vågar här. En gentleman i min ställning tror på rättvisans kvarnar och långa arm och...

— Rättvisa! skränade onkel Grinben. Det är ju samma sak! Hämnd enligt böckerna. Och nu har jag ju en egen bok så jag kan hämnas lika bra själv!

— Det räcker! sade Bumble. Josef! Visa ut den här herrn och se till att

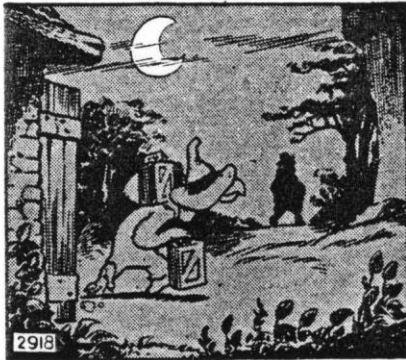

han inte återkommer. Inga hämnare här i huset!

— Som det behagas, sade Josef och ledde ut gästen från Deadman's End Point med ett stadigt grepp i armen.

— Oförsäkamt! gastade Grinben. Detta skriker på hämnd!

— Mycket möjligt, sade Josef. I så fall ser vi fram mot ett besök av er advokat. Adjö!

När natten fallit och det sovande slottet badade sina gråa stenmurar i månens bleka sken hördes plåtskrammel och halvkväda eder från garaget. Och så kom där en dyster figur kånkande på tunga dunkar.

Inte oförmärkt dock. För som vi vet har polischefen Bill Bark en enastående förmåga att alltid dyka upp på rätt plats i rätt ögonblick, och han

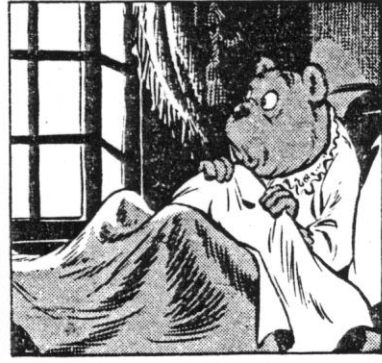
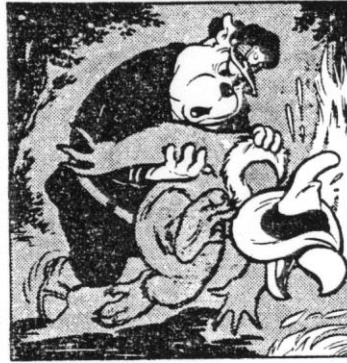
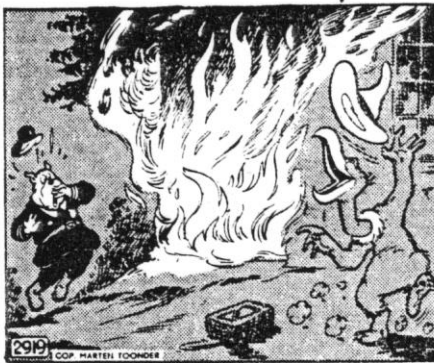
höll stilen även denna natt. Med djupnande misstänksamhet följde han onkel Grinbens förhavanden. Denne öppnade nämligen dunkarna och började skvätta deras innehåll över husväggen. Och när polischefens näsa nåddes av stanken av bensin grep han beslutsamt in.

— Hör nu ni, ni! röt han. Ja, just ni

där! Vad sysslar ni med, tror ni?

Onkel Grinben tittade förskräckt upp, men när han kände igen polischefen log han belåtet.

— Hämnad förstås, skrockade han och rev eld på en tändsticka. Nu ska jag ge den där skurken Bumble som bor här och utsätter sina gäster för dödliga förolämpningar!

Onkel Grinben satte tändstickan till de bensindränkta väggarna och strax stod hela slottsfasaden i ljusan låga.

— Hörnu hallå där! röt Bill Bark. Så där kan ni inte göra!

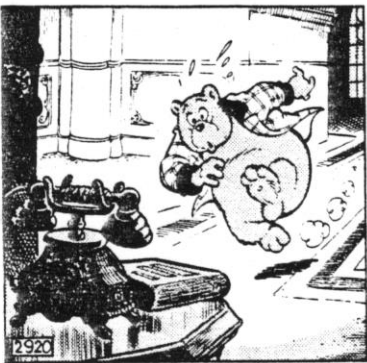
— Johodå, det kan jag visst det! jublade gamle Grinben. Ingenting sätter sådan sprätt på en vendetta som några dunkar bensin. Bränn ner

hela rasket, det gör slut på all orättvisa och rensar ut allt elände, tro mig!

Men polischefen Bill Bark föll inte för den sortens advokatyrt utan kastade sig rytande över gamle Grinben. För han förstod här rörde det sig om överlagd och avsiktlig mordbrand, och sådana gärningar är straffbara som envar vet.

Samtidigt vaknade Bumble uppe i sitt sovrum av att ett ovanligt ljus föll in genom fönstret. Först trodde han att det var solen som gick upp på olaga tid, men så insåg han sanningen.

— Hjälp, skrek han. Elden är lös! Mitt fina gamla slott brinner. Gör någonting, någon. Eller måste jag göra allting själv som vanligt?

Bumble rusade ner i hallen för att ringa brandkåren.

— Elden är lös! skrek han. Flammor överallt! Mitt underbara slott står i lågor!

— Var då? genmålde en kylig röst i luren.

— Här, förstås! vrålade Bumble. Är jag den ende som håller huvudet kallt i detta därhus?

— Ge mig luren! sade Tom Puss

som just då kom rusande i sällskap med Josef.

De hade kunnat ta saken betydligt lugnare. För inte ens två dunkar lågoktanig bensin räcker för att genera Bumblestones Castles basanta stenvägg. Elden slocknade av sig själv och murarna stod där som förr, litet sotiga och rökiga kanske, men ändå.

— Slocknat! kraxade gamle Grin-

ben besviket. Denna ormgrup av elakhet och grymhet står oskadd kvar. Min hämnad är förfelad! Finns det då ingen rättvisa alls i det här landet?

— Hm, muttrade polischefen och kliade sig i huvudet. Är det mordbrand eller ej när branden inte får minsta fäste? Och förresten, vad är det för hämnad ni tjarar om?

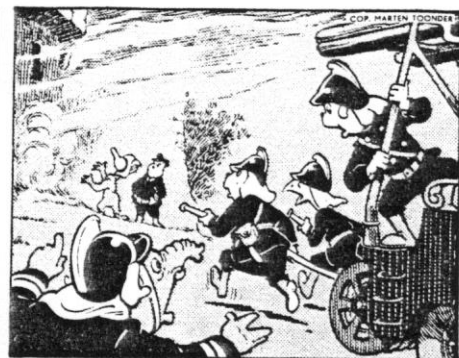

— Hämnd? upprepade Grinben. Förstår ni inte? Detta hus är förgiftat av arrogans och fåfänga! Här bor självtillräckligt folk som inte har respekt för rättvisa och revansch. Här finns en liten vit figur som kastade stora tunnor på mig hemma i mitt kära fädernesland. Och sedan sattes jag ut för att förgås i en usel båt ute på vida havet. Och tjockisen i

rutiga rocken håller kallt havsvatten på mig så fort han kommer åt och hans stupida tjänare kastar ut mig utan orsak. Men de är rädda! Deras samvete plågar dem. De vet att deras vedervärdiga beteende skriker på hämnd!

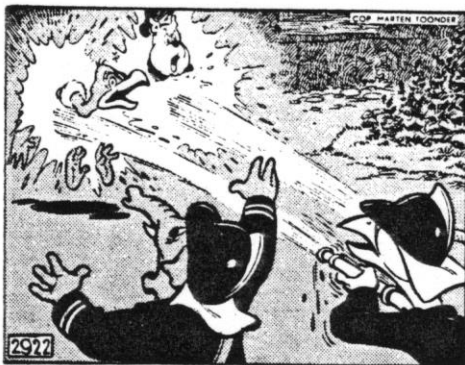
— Hm, jaha, det låter allvarligt, det medges, sade polischefen. Men ärendet vilar nu i kompetenta händer och

det är min plikt att se till att lagen följs.

Nu var brandkåren framme och åsynen av den rykande slottsfasaden gjorde brandchefen vild av yrkesglädje.

— Raska på! skrek han. Dränk murarna med vatten. Om de kollapsar så blir det rena masugnen inuti!

— Stopp! skrek Bill Bark. Elden är redan släckt! Det här är ett rent polisärende.

Men Bumblestones erfarna brandkår hyser obetingad tillit till sitt eget omdöme. Har man ryckt ut för att släcka en brand så ska den släckas även om lekmän i brandförvarsfrågor kommer med synpunkter.

— Ur vägen, röt brandkaptenen. Ni

hindrar eldsvådan. Raska på, pojkar, fullt ös!

— Brandkåren tycks ha anlänt, sade Josef nervöst. Låt oss lämna huset innan taket rasar in, och ...

— Det verkar inte vara så farligt, sade Tom Puss. Jag ser inga lågor längre.

— Ja, ungdomen ska ju alltid veta bäst! ropade Bumble bittert och

störtade ut i det fria. Mina fäders slott går upp i lågor och du tycker inte att det är så farligt ...

Längre kom han inte. Det är svårt att tala när man får strålen från en högtrycksspruta i munnen.

— Därarna har öppnat korsdrag, dundrade brandkaptenen. Rikta strålarna mot dörröppningen, pojkar!

Bumblestones brandsoldater är ett gäng yrkesstolta och arbetsglada karlar som inte låter minsta lilla eldsvåda gå sig ur händerna. Inom några minuter hade de förvandlat slottets inre till ett brusande vattenfall. Kaskader störtade från taken, bäckar porlade i varje fönster och den vackra gräsmattan förvandlades till en sumpmark.

— Elden är släckt, mina herrar! rapporterade brandkaptenen belåtet. Ni behöver inte oroa er mer.

— Vilken eld? grälade gamle Grinben. Hämnens rättmätiga flammor slocknade långt innan ni kom och började spruta vatten!

— Synnerligen beklagligt, sade Josef. Mitt bästa livré är helt förstört.

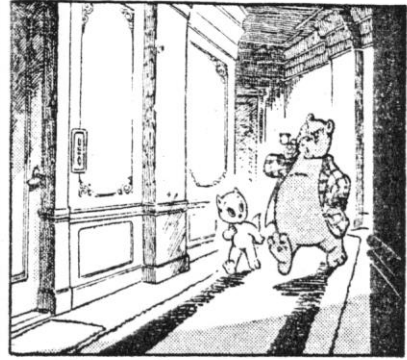
— Huvudsaken är att branden är

släckt, tröstade Tom Puss.

— Ja, jag är strålande glad! morrade polischefen Bill Bark. Men vänta bara, än är inte sista ordet sagt i denna affär!

— Kloka ord, mumlade Grinben och fick fram sin anteckningsbok. "Än är inte sista ordet sagt". Just det, detta skriker på hämnd! Det ska jag anteckna!

Nästa morgon sökte polischefen upp borgmästaren för att klaga på stadens brandkår och dess påflugna arbetsmetoder.

– Brandkåren? sade Dickerdack förvånad. Vad är det för fel med den? Ett pålitligt och vältrimmat gäng som vet precis hur man hanterar en brandslang!

– Det betvivlar jag! sade Bill Bark. De hanterar slaggarna hur som helst.

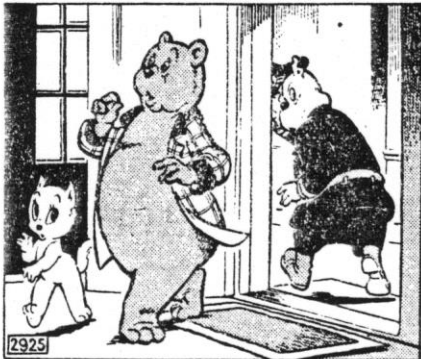
I går kväll dränkte de hela Bumblestone Castle för att släcka en brand som jag redan gjort slut på!

– Vad? sade den folkvalde. Har Bumbles slott brunnit?

– Det är just det som är frågan! sade Bill Bark argt. De förbaskade brandsoldaterna spolade både mig och min anteckningsbok så nu kan jag inte läsa mina egna noteringar.

– Hm, sade sade borgmästaren. Brandsläckning är ju i och för sig bra men den ska ske med måtta. Naturligtvis får man inte spruta vatten så till den grad att man hindrar lagen. Jag ska tala med brandkaptenen, Bark!

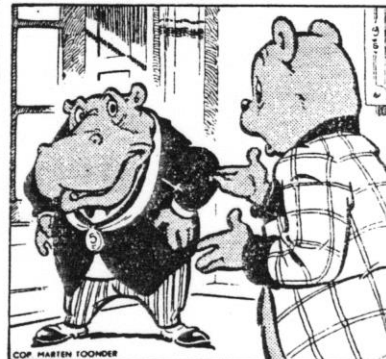
Samtidigt naikades i korridoren en gentleman som också hade synpunkter på brandkårens arbetsmetoder ...

Bumble hälsade frånvarande på polischefen då denne lämnade borgmästarens tjänsterum och vände sig sedan med värdighet till den folkvalde.

– Jag har klagomål, herr Dickerdack! sade han.

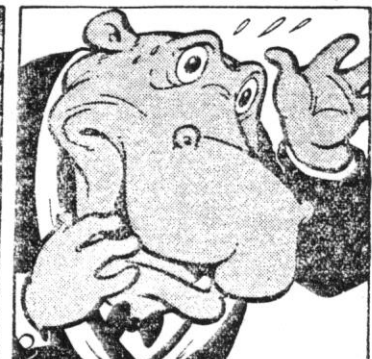
– Javisst, sade borgmästaren trött. Klaga på bara! Dagen har knappt börjat och ändå är jag redan van vid klagomål.

– Det gäller brandkåren, sade Bumble. Allting är blött. Allting dryper. De hade till och med oförsynheten att spola mig som om jag vore Röde Hanen i stället för en gentleman!

– Brandkåren nu igen! sade Dickerdack. Vad var det som brann, egentligen?

– Jag vet inte, sade Bumble. Polisen undersöker det just nu. Men

mina slottsväggars stod i ljusan låga! Jag tror nästan att brandkåren själv tände på för att det var så roligt.

– Det är en högst allvarig anklagelse, Bumble, sade Dickerdack. Poisen måste utreda saken. Men hur ska det gå till när Bark fått sin anteckningsbok dränkt i vatten? Måntro han kan skriva om allting ur minnet? Jag undrar ...

– Gamle Grinben! sade Tom Puss förvånad när nästa besökare ramlade in i borgmästarens tjänsterum.

– Ja, än sen? sade Grinben grinigt. Ska man ha revansch så får man ligga i!

Men borgmästaren gjorde en avvärande gest.

– Jag har inte tid! sade han. Jag måste få tänka. Allt går mig ur

händerna och polisen klarar inte sitt jobb.

– Jag känner igen er! sade Grinben. Från planket. "Dicke Dack är blåst i kolan"! Och ni ville skicka efter renhållningen i stället för att ta hämnd. Ha! Jag har gått fel. Jag söker kraftfulla personligheter.

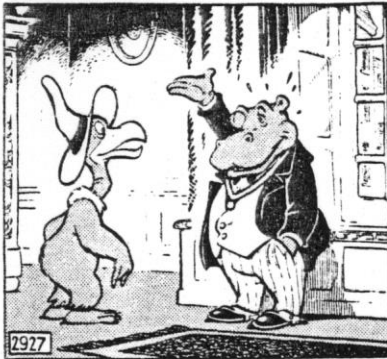
– Då har ni kommit rätt! sade Dickerdack och ryckte upp sig. Jag är borgmästare här. Vad önskas!

– Några tunnor svartkrut, sade Grinben. Bästa kvalitet. Jag ska ordna en vendetta!

– Vad! utropade den folkvalde. Vad talar ni om?

– Om brandkåren! sade Grinben och såg efter i sin anteckningsbok. För att nu inte tala om Bumble. Den här sjuka staden förmigen skriker efter en klagörande hämnd!

— Det här duger inte, bäste herr Grinben, sade borgmästare Dickerdack trött. I det här landet kan vi inte bara gå omkring och hämnas. Här har vi poliser och domstolar som ser till att rättvisa skipas.

— Rättvisa! skrek gamle Grinben häfningsfullt. Veklingar, det är vad ni är! Undra på att vanskötsel och ondska vinner mark överallt. Jag skulle vilja

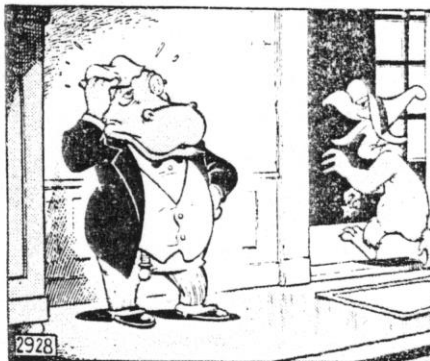
introducera mitt hemlands nobla umgängesseder här och höja detta förfallna folk ur dess förnedring. Men ingen förstår mina ädla syften!

Nu fick Dickerdack en idé. Ur skrivbordslådan tog han fram en sheriffstjärna av bleckplåt som han samma morgon konfiskerat från sin yngste son eftersom den lille parveln

lekte Vilda Västern alldeles för ljudligt.

— Herr Grinben, sade han högtidligt, härmed utnämner jag er till kommunens officiella hämnare. Men kom ihåg att envar som tar lagen i egna händer själv är förfallen åt dess strängaste straff. Här är inseglet på er nya värdighet och var nu snäll och gå!

— Nu får han ta stötarna i mitt ställe, mumlade Dickerdack belåtet när gamle Grinben försvann med sin sheriffstjärna. Kommunalhämnare, bah! Förresten är polisbrickan bara en leksak utan minsta befogenheter!

Men gamle Grinben tog sin nyvunna värdighet på allvar.

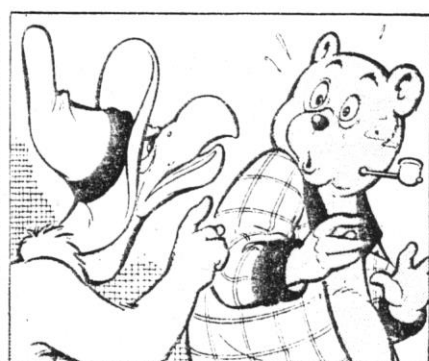
— Kommunal hämnare, kraxade han och blåddrade förväntansfullt i

anteckningsboken. Äntligen kan jag få något utträttat här! Nu har jag makt och ingen kan stoppa mig. Hm, "envar som tar lagen i egna händer..." Näja, det ska nog ordna sig. Nu ska vi se...

Utanför specerihandlare Greatgrits butik stod Bumble och Tom Puss.

— När vi ändå är i stan kan vi passa på och handla litet mandel-

biskvier, sade Bumble. De är så goda till teet.

— Ha, kraxade en välkänd röst. Ni har inte tid med sötsaker, Bumble! Brandkåren ligger i bakhåll. I kväll tänder den eld på ert slott igen för att få litet övning! Jag råkade uppsnappa det när jag var på stadshuset nyss, hehe!

Brandkaptenen satt och spelade ett parti tolvknack med sin förste slangförare när gamle Grinben kom infarande.

— Jaså, kraxade han. Här sitter ni och spelar kort som om det inte fanns ett enda bekymmer i världen. Vilken slapphet! Alla tycks vara likadana. Det är för litet glöd i den här staden!

— Ett sådant språk, sade brand-

kaptenern allvarligt. Ni låter som en mordbrännare.

— Jag talar som den kommunalhämnare jag är! utbrast Grinben. Det betyder att jag kan ta lagen i egna händer utan att bryta den.

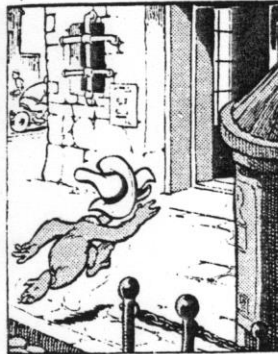
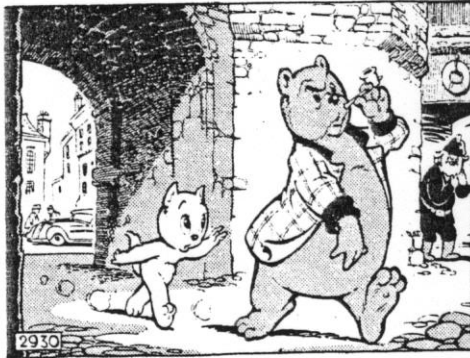
— Jaha, ja, sade brandkaptenen. Låter vettigt. Tre spader, Conrad!

— Jag har kommit för att varna er!

skrek Grinben. Bumble är på väg hit för att sätta eld på hela brandstationen. Han vill hämnas för att ni spolade ner hela hans slott i natt.

— Vad! röt brandkaptenen och för upp. Mordbrand här! I min brandstation!!! Det är ju som att spotta i domkyrkan. Jag ska lära den skurken!

Knappt hade gamle Grinben avlägsnat sig förrän Bumble tågade in på brandstationens gård.

— Jag begriper inte vad ni ska göra här, sade Tom Puss som följt med för säkerhets skull.

— Jag ämnar protestera å det skarpaste! sade Bumble. Tänka sig att brandkåren vill tända eld på mitt

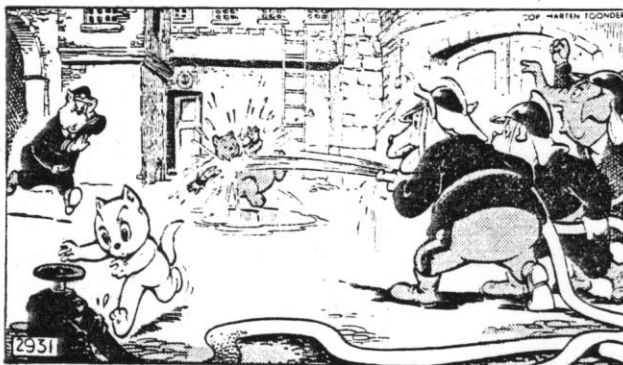
slott! Här krävs en synnerligen skarp reprimand!

— Men jag tror inte ett ögonblick att brandkåren verkligen hyser sådana planer, invände Tom Puss. Det var nog bara som den där gamle hämnaren sade. Han har kokat ihop någon otäck soppa nu igen.

Nog så sant även om Bumble ännu inte insett detta. Just då rusade

gamle Grinben in på stadens polisstation där han fick tag i polischefen Bill Bark.

— Kom genast! skrek han. Det sker hemska saker på brandstationen! Vilda utbrott av galenskap och vattensprutning. Sannerligen, det mesta som händer i den här vanskötta staden skriker på hämnd!

— Där är han! skrek brandkaptenen när han fick syn på Bumble inne på brandstationens gård. Tänker sticka eld på vår fina station, va? Vi ska lära er en grundlig läxa!

— Vad menar ni! röt Bumble. Är ni oförsämd också? Inte nog med att ni tänker tända eld på mina fäders slott...

Resten av hans ord dränktes,

bokstavligt. Ty nu öppnade brandkåren eld, om uttrycket ursäktas, med inte mindre än fem brandslangar vars sammanlagda strålstyrka var nog för att kasta även den solidaste gentleman till marken.

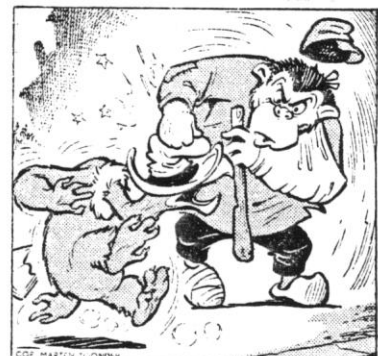
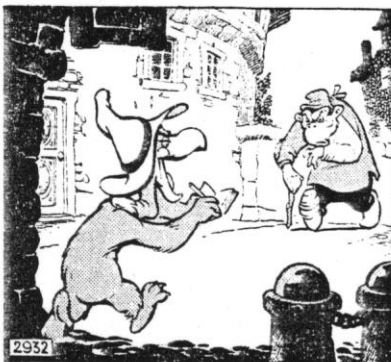
Men Tom Puss fick just då syn på brandposten där siangarna var anslutna och avbröt resolut spolandet.

— Vad är det här för apspel? röt

Bill Bark som just anlände.

— Ailt är i sin ordning, polischefen! sade brandkaptenen irriterat. Vi har just gett den här figuren en välförtjänt rotblöta. Han ville tända eld på heia stationen!

— Det här går ju över förväntan! flinade samtidigt onkel Grinben bakom närmaste husknut. Två hämnder i en smäll, hehe!

— Nu ska vi se, fnissade gamle onkel Grinben och bläddrade i sin anteckningsbok. Bumble har fått sig en läxa och vattensprutarna också, för nu har dom bråk med polisen. Tänk vad en anteckningsbok är bra när man har dåligt minne! Men det är för få namn i den. Nu återstår bara betjänten Josef och Tom Puss. Jag får inte förslappas i min ädla strävan!

Världen är full av orättvisor som skriker på...

— Hörrudu! avbröt en grov röst. Var det inte du som eggade upp den där tofsputton att släppa lös poliserna på mig?

— Ah... jag vet inte, stammade onkel Grinben och betraktade osäkert lantbrukare Groobjan vars bandagerade och ursinniga gestalt tor-

nade upp sig framför honom. Jag har dåligt minne och min anteckningsbok är inte...

— Dåligt minne! gisslade bonden. Så du minns ingenting om poliserna som både sköt och slogs och miss-handlade mig? Nänä, sänt är bekvämast att glömma, va? Men jag glömmmer inte, och här ska du få, din förgiftade skata...!

Eftersom gamle Grinben lärt sig att inte ta lagen i egna händer gjorde han inget motstånd mot lantbrukare Groobjans misshandel utan föll genast till marken där han blev liggande under vilda utbrott av tårar och skrån.

Den råbarkade bonden tittade förvånad på honom ett slag. Sedan ryckte han på axlarna och gick därifrån.

— Där fick han sig en läxa, muttrade han. Sätta polisen på fattiga jordbrukare, det är allt han duger till. Fega kräk!

Grinbens beteende bottenade emellertid inte bara i feighet som vi strax ska se.

— Buuhu! tjöt han. Kan ingen hjälpa en stackars främling? Är det skick och sed i denna stad att utsätta

hjälplösa gamlingar för grov misshandel? Förstår ingen att detta skriker på hämnd?

Jo, många förstod. Bumbelstoneborna har hjärtat på rätta stället, även om huvudet inte alltid följer med, och resultatet blev nu att den stackars lantbrukaren fick smaka i rikt mått på sin egen medicin...

Gamle Grinben traskade belåtet vidare.

— Använder man bara huvudet rätt så behöver man inte trötta ut sig själv med vendettor, konstaterade han. Här sköts hämnandet bäst av andra! Om allt är nog antecknat, så...

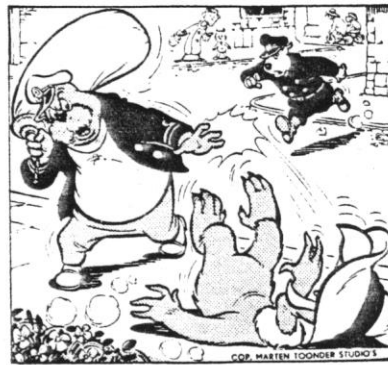
Just då fick han syn på kapten Val Ross som var på väg tillbaka till sitt fartyg efter sin ledighet.

— Jag känner igen honom! tänkte Grinben. Jag minns inte var, för han finns inte i min anteckningsbok, men jag är säker på att jag har en gås oplockad med honom!

— Hallå där! gnisslade han. Här ränner ni bara omkring som om rättvisa och hämnd inte existerade. Jag känner nog igen er — tror jag!

— Nej, nu vill jag banne mig be om mina havsblå, morrade kaptenen och gjorde en grimas av avsmak. Hur kom du hit, giftödlå? Satte jag dig inte i sjön utanför Blandjärnsöarna? Har du rott hela vägen hit?

Grinben svarade inte men antecknade ivrigt. Kaptenens ord hade nämligen fått honom att erinra sig deras senaste möte.

Onkel Grinben fick syn på närmaste kvarterskonstapel och insåg att allt var bäddat för en prima vendetta.

— Aha! sade han. Nu kan vi ta hämnd på en gång!

— Stäng av det där hämndlystna bluddrandet, ditt vattenskadade kråkpulver! fräste Val Ross. Ett pip till om revansch och du hamnar i överfallsväder, tro mig!

— Jaså, ni hotar också? skrek Grinben för full hals. Räcker det inte med att sätta ut mig på öde havet att förgås i en usel båt och dessutom kasta stora tunnor på mig? I mitt eget fädernesland! Önskan lyser i ert ovärdade ansikte. Åh om jag bara hade en dynamitgubbe eller åtminstone en kruttunna! Då skulle jag lära er litet hut och hyfs!

— Din...! började kaptenen som nu nått kokpunkten.

— Ja, hota mig bara, vrålade Grinben. I den här staden får man hota och misshandla stackars hjälplösa gamlingar hur mycket som helst. Finns det ingen rättvisa någonstans?

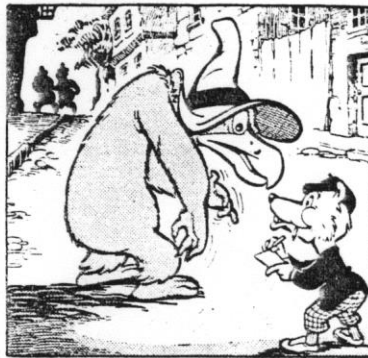
— Jo här! vrålade Val Ross och gav den nävise gamlingen en ursinnig knuff så att han tumlade överända.

Kvarterspolisen, förste konstapel Stenstark, grep genast in när han såg Val Ross knuffa omkull Grinben.

– Så får man inte göra, sade han och grep kaptenen i kragen. Välter man pensionärer så blir det tråkiga efterräkningar!

Och sedan hjälpte det inte att kaptenen förklarade att hans fartyg redan låg med ångan uppe och att det förresten var åldringen som började.

Konstapel Stenstark forslade obönhörligt den tredskande sjöbjörnen till polisstationen.

Knappt hade de kommit utom hörhåll förrän Grinben slutade yla och reste sig upp.

– Tjänare, farfar! sade reportern Argus. Jag 'har hållit ögonen på er ett tag, hehe!

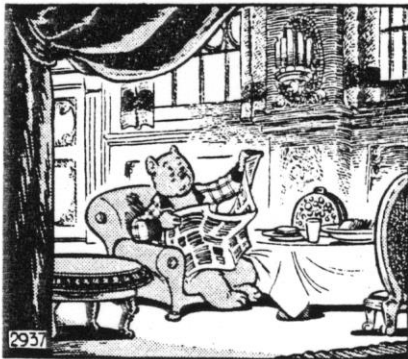
– Det skriker på hämnd! skrek

Grinben automatiskt.

– Lugn, farfar, sade tidningsmannen. Berätta litet för mig i stället! Våra läsare är alltid intresserade av bra grejer. Varför hämnas ni i ett kör?

– Hmf! sade Grinben. Är du journalist? Bra, då kan jag nog berätta ett och annat för dig, min vän?

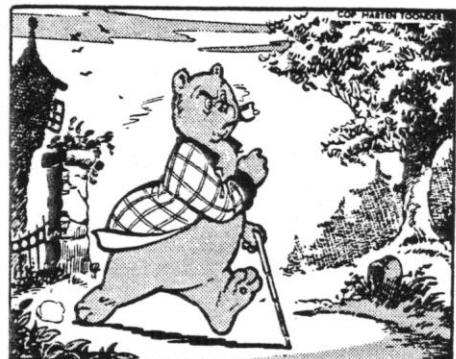
När Bumble nästa morgon öppnade sin tidning fångades hans blick genast av en väldig rubrik: "Äntligen en frisk fläkt/i vår försoffade stad!"

Med stigande häpnad läste han att han levde i en tid av stagnation där alla lät alla andra leende trampa på sig. Tappra förgångna hade fåfängt begått hjältedater som gjort staden känd och förpassat den till främsta

frontlinjen bland städer, men numera satt man bara framför TV-n och degade.

– Inte konstigt att vi nu har försumpats till en tredje klassens småstad! utropade artikelförfattaren. Men tack vare ett friskt initiativ av vår nyutnämnde och oavlönade kommunalhämnnare Grinben kan vi visa att vi fortfarande är ett folk av stam-

som kan kampa för rätt och billigt. Hela vår dåliga tidsanda skriker på hämnd! Låt oss ta den!

– Nej, nu går det för långt, utbrast Bumble och lämnade slottet för att söka upp sin granne, markisen av Chanteclere. Vi gentlemän kan inte låta sådant våldspråk få förklinga ostört. Markisen kommer säkert att instämna!

Markisen av Chanteclere var syselsatt med att egenhändigt klippa sina trädgårdshäckar i vekt central-lyriskas mönster och blev bara irriterad när Bumble kom farande.

– Har ni läst morgontidningen? började denne efter kortast möjliga hälsning. Det är skandal...

– Parbleu, avbröt ädlingen. Bespara mig era vulgariteter, Bumble! Jag

läser inga morgontidningar. Jag håller mig med en modest aftontidning och saknar allt intresse för vad som brukar tryckas i ert skandalblad.

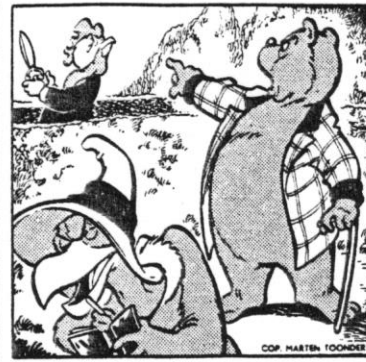
– Jag har inget skandalblad! sade Bumble. Jag menar att det är en skandal med kommunalhämnnaren och så vidare. Hämnd och stridsvrål och illa stavat! Vi måste göra något.

Allt nobelt faller till marken annars. Vi gentlemän, menar jag. Folk i vår position har ett särskilt ansvar. Förstår ni inte det?

– Nej, sade markisen. Jag har lyckligtvis ingenting att göra med folk i er position.

I den kokande tystnad som följde hördes ett hest flabbande från ett träd i närheten.

Markisen återupptog oberört sitt häckklippande och den ursinnige gentlemannen kunde bara gå därifrån.

— Bah! fnös onkel Grinben och hoppade fram bakom sitt träd. Jag såg er nog! Usch!

— Vad menar ni! morrade Bumble.

— Ert ynkliga uppträdande, förstås, sade Grinben. Vilken flathet! Det

bevisar vad ni själv sade, att allt nobelt faller till marken. Har ni inte ett spår av stolthet? Vad tror ni er käre far skulle ha sagt? Jo, det ska jag säga er! Att ni är ett mähä! Att markisens oförskämdheter skriker på hämnd! Att en Bumble inte sväljer vad som helst!

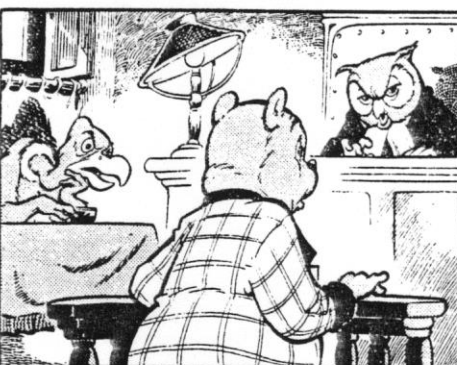
Bumble rätade upp sig. En hotfull glans tändes i hans blick när han

vände sig till markisen.

— Hör nu ni, ni! röt han så att det rungade i parken. Just ni ja! Ni är en knölföda, min bästa herre!

Därmed marscherade han stolt hemåt.

— Torkar ni av er på sådant? hojtade Grinben hänfullt till markisen. En förolämpning av värsta sort! Stäm honom! Jag ska vittna!

Och så blev Bumble kallad till Bumblestones rådstugurätt för att stå till svars för skymf av adelsman.

Utanför rätten väntade en dyster rad av andra åtalade på att ropas upp av rättsbetjänten, för gamle Grinben hade varit i flitig verksamhet. Så fort han vädrade bråk eller oenighet någonstans var han genast där för att blåsa under stridigheterna och erbjuda

da sig som vittne.

Domstolen var alltså överhopad med göromål. När det blev Bumbles tur var domare Hersken på milt sagt dåligt humör.

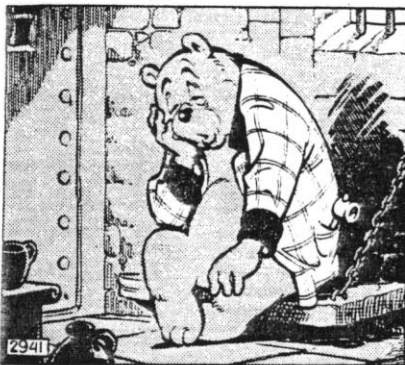
— Ni är anklagad för att ha kallat markisen av Chanteclere för en knölföda, sade han. Är det riktigt?

— Det var han som började! sade Bumble. Han provocerade mig.

Jag...

— Han förolämpade käranden, försäkrade gamle Grinben. Jag hörde det själv, ers nåd. "Knölföda", var det!

— Bevisningen är därmed avklarad, sade Hersken argt. Det får vara slut på dessa förolämpningar och tillvitelser! Hela dagen går åt. Här måste statueras exempel. En vecka på vatten och bröd, Bumble. Nästa!

Och så blev stackars Bumble kastad i en cell för att ha kallat markisen för knölföda och för att domare Hersken var härsken.

— Vilket elände! klagade han. Finns det ingen rättvisa kvar i världen? Tänka sig att jag ska tillbringa min bästa ungdom bakom galler bara för att jag kallade markisen för en knölföda! Den där

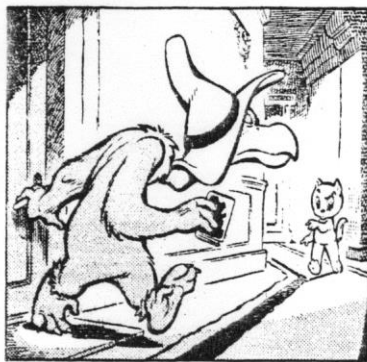
Grinben borde sitta i fängelse i stället för mig. Men mig är det ingen som tänker på som vanligt!

Så illa var det dock inte. Samma eftermiddag gick Tom Puss över till slottet för att se efter hur det stod till med hans gamle vän. Betjänten Josef kunde tala om vad som hänt.

— Det är Grinben som ligger bakom, sade Tom Puss genast.

— Mycket riktigt, unge herrn, sade Josef. Herr Grinben uppträdde som kronvittne och vitsordade att herr Oliver använt en mindre lämplig beteckning på markisen av Chanteclere.

— Gamle Grinben nu igen, mumlade Tom Puss. Nu får det snart vara slut på den figures manipulationer i vårt samhälle.

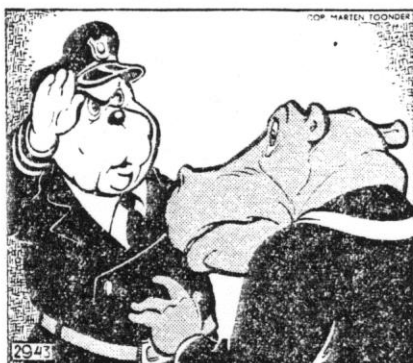
– Den där hämnargubben börjar bli farlig, tänkte Tom Puss medan han skyndade in till staden. Det var inte så allvarligt när alla trodde att han bara var en gammal kverulant. Men nu börjar folk lita på honom!

Han beslöt att börja sin kampanj mot Grinben hos borgmästaren, och när han mötte den gamle hämnaren på väg ut ur den folkvaldes tjänste-

rum förstod han att det var bråttom. Borgmästaren hade haft en jättig morgon, och just nu hade han en brådskande överläggning med stadens polischef.

– Jag har just fått reda på ett allvarligt hot mot vår stad, Bark! sade borgmästaren. Av herr Grinben, om ni känner honom. En slipad karl som

alltid sätter fingret på den sjuka punkten. Nu har han upptäckt att grannkommunen Sundstaberger tänker inrätta en tullstation vid sammanbindningskanalen till Bumblestone-ån! Ett dråpslag mot vår kommunala insjöfart! Vi måste vidta de strängaste mått och steg. Sätt i gång, Bark!

– Jag överlämnar ärendet med fullt förtroende till er, Bark, sade borgmästaren. Försvara kanalen till sista blodsdroppen! Korska Sundstaberger planer. Kom ihåg vårt ärorika förflutna.

– Jag ska försöka, borgmästaren, sade Bill Bark. Är vi berättigade att öppna eld?

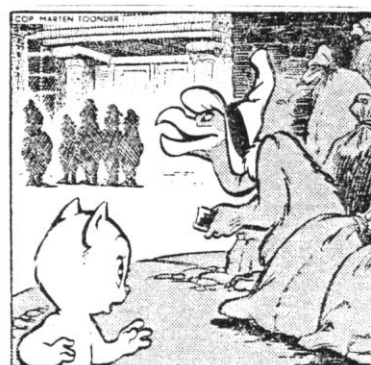
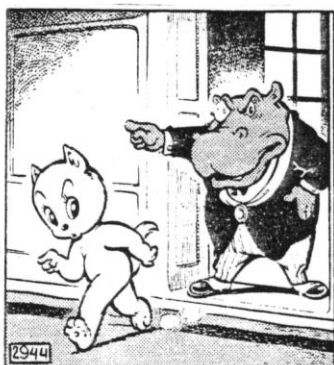
– Det avgör ni själv, sade den

folkvaide kort. Bara ni skjuter på långt håll. Jag tål inte mer oväsen här!

Knappt hade polischefen avlägsnat sig förrän Tom Puss trädde in.

– Någoting måste göras åt gamle Grinben, sade han. Den där hämnaren ställer till oreda i hela staden med sin uppvigling och sina intriger. Häktet är fullt av folk som ...

– Tig, valp! röt borgmästaren. Du borde veta hut! Grinben är kommunens bästa vän. Han har just informerat mig om att grannkommunen Sundstaberger tänker tullbelägga transitotrafiken på Bumblestone-ån. Tack vare honom kan vi nu gå till motanfall i god tid. Jag vill inte höra ett ont ord om herr Grinben!

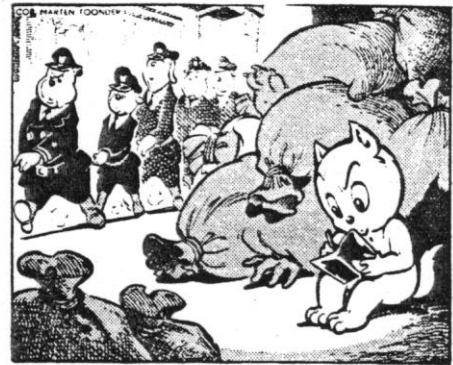
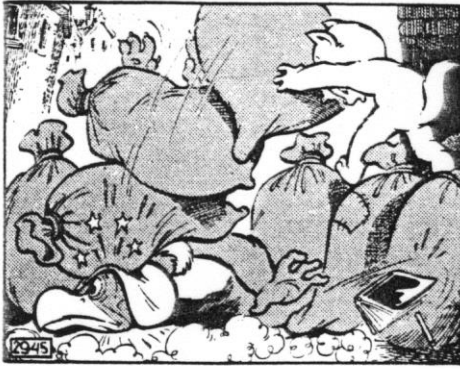
– Det var då rent förbaskat! tänkte Tom Puss när han skyndade ut från borgmästarens tjänsterum med den folkvaldes förbannelser rungande om öronen. Nu har Grinben lyckats övertyga borgmästaren om att grannkommunen tänker tullbelägga flodtrafiken. Antagligen har han också lyckats lura i de styrande borta i Sundstaberger att Bumblestone tän-

ker överta ån och kanalen helt för egen räkning. Vilken giftspruta!

Utänför polisstationen var polischefen Bill Bark just i färd med att ge sina konstatplar deras sista instruktioner.

– Till sista blodsdroppen! röt han. Kom ihåg vårt ärorika förflutna. Stadens sjöfart står på spel!

Tom Puss skyndade snabbt förbi för att slippa höra eländet. Men när han rundade nästa gathörn fick han syn på gamle Grinben som stod i skuggan av en stapel säckar i ett öppet lagarskjul och följde polisuppladdningen med en glimt i ögat. Åsynen av säckstapeln gav Tom Puss en viid idé.

Ska man oskadliggöra en farlig person så bör man som bekant koncentrera sig på hans svagaste punkt. När Tom Puss såg gamle Grinben stå där i skymundan med sin anteckningsbok erinrade han sig att den gamle hämnarens svagaste punkt var hans minne.

Snabbt som tanken var han uppe

på stapeln av säckar bakom Grinben och knuffade omkull den. Säckarna var fyllda med något tungt och mjukt, som beställt för att platta till en grinig hämnare litet lagom mot marken och hålla fast honom där.

Utan att bry sig om de dämpade vrålen på hämnd under säckarna

fiskade Tom Puss upp den tappade anteckningsboken och började komplettera dess minnesanteckningar om hämnd och revansch med sina egna noteringar. Han arbetade flitigt, kopierade Grinbens handstil så gott han kunde och tittade inte ens upp när Bill Bark och hans bistra konstaplar klampade förbi.

Just då kom lagerförmannen för att se vad som stod på.

– Skynda er! ropade Tom Puss. En stackars gamling kom i vägen när säckstapeln rasade. Fort, han kvävs!

Varpå han snabbt slank undan medan lagerförmannen rusade till undsättning och började välta undan säckar till höger och vänster.

– Jag är förfärligt ledsen, sade

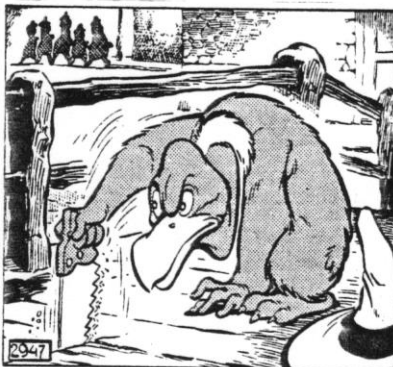
han. Jag förstår inte hur säckarna kunde rasa. Jag hade staplat dem så stadigt. Har ni gjort er illa.

– Det kan ni ge er fasan på! vrålade Grinben. Detta skriker på hämnd. Jag ska genast anteckna denna ohyggliga skymf!

Varpå han slog upp sin anteckningsbok – och tystnade med

gapande mun medan han stirrade efter polispatrullen som försvann i fjärran. För i hans anteckningsbok stod med tydliga bokstäver att denna polispatrull hade gjort sig skyldig till att ha vält säckar över honom, Grinben.

– Detta slår allt annat, gnisslade han. Detta formligen gallskriker på hämnd!

I rasande fart rusade Grinben genom stadens gator för att hinna före polispatrullen till gångbron över Bumblestone-ån. I sitt blinda hat glömde han totalt den viktiga regeln att ingen får ta lagen i egna händer, och nu sågade han hastigt sönder broplankorna med en såg som han snappat åt sig i en öppen järnhandel under språngmarschen.

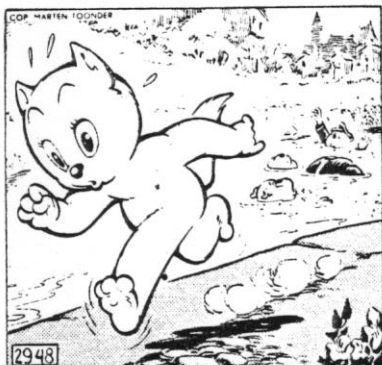
När de tungfotade konstaplarna marscherade ut på den sålunda preparerade bron och plankorna brast som knäckebröd under dem hävde gamle Grinben upp ett triumferande hänskratt där han stod gömd bakom en husknut i närheten.

Eftersom slussarna i kanalen nedströms just då hade öppnats var det bra fart på vattnet och hela polisstyr-

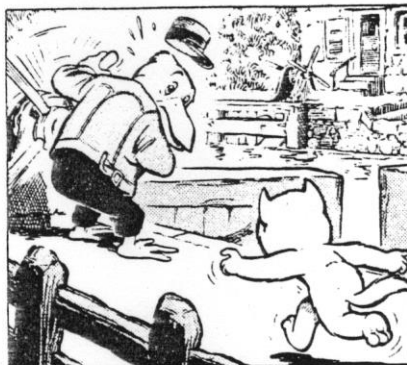
kan for i väg som en samling alldeles felaktiga flottar. De kunde inte göra mycket annat än försöka hålla huvudet över vattnet och polischefen Bill Bark uppskattade inte alls situationen.

– Vem som än gjort detta, flåsade han, ska få för det!

Och det var precis vad Tom Puss hade räknat med.

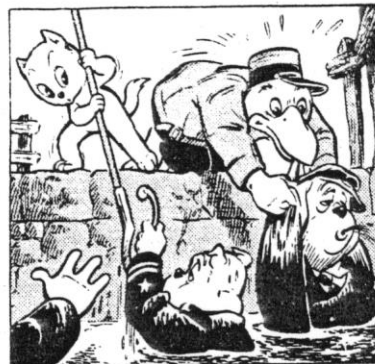
Tom Puss hade följt polispatrullen på avstånd, för han förstod att Grinben planerade en gruvlig hämnd och ville då passa på tillfället att rikta polischefens misstankar åt rätt håll. Men när han såg den saboterade gångbron brista under hela patrullen blev han rädd att händelseförloppet höll på att glida honom ur händerna. Han rusade i högsta fart längs

sammanbindningskanalen för att komma fram till slussen innan poliserna anlände dit.

— Fort! skrek han. Stäng slussportarna! Hela poliskåren ligger i vattnet.

— Va? sade slussvakten. Han vände sig om och stirrade häpet på den ovana kanaltrafiken.

— Jag hade då ingen aning om att eran polis bevakade kanalen så noga, sade han.

Men han var rask i vändningarna och hann stänga slussen just innan Bill Bark och hans blösta mannar nådde fram. Och med bistånd av Tom Puss lyckades han snart nog hala de nödställda upp på land igen.

Överraskande kallbad är inte bra för överdåd och stridsvilja. Polispatrullen såg lika bedröglig ut som den kände sig och dess chef samlade med möda sina tankar.

— Vi har k... kommit, huttrade han, för att tala om tullen...

— Ja, den är besvärlig, sade slussvakten förstående. Men kila nu raka

vägen hem och byt om och drick ett glas varm mjölk! Så här års ska man inte simma klädsim.

— Hurra, hurra för vår tappre slussvakt Blötman! jublade samtidigt några tillskyndade Sundstaberbor som bevitnat vaktens raska räddningsmanöver.

Bill Bark svalde. Han var en klok karl och insåg att en polisiär

insatsstyrka som just ryckt fram till valplatsen i samma ordning som en bunt drivved och dessutom tappat alla sina vapen i vattnet inte är lämpad att slåss till sista blodsdroppen.

— Hm, sade han. Tack för räddningen. Om ni inte stängt slussen i tid hade vi drivit alldeles galet.

Det blev en dyster reträtt från slussen vid Sundstabergr. Bill Bark undrade hur han skulle förklara för borgmästaren att hans anfall på grannkommunen slutat med att han i stället skakat hand med dennas slussvakt.

— Nu har ni chansen att ta den skyldige på bar gärning, sade Tom

Puss som oförmärkt anslutit sig till patrullen.

— Den skyldige? upprepade Bill Bark misstroget. Men så slogs han av en tanke: — Javisst! Du menar den som tippade oss i ån?

— Och lurade i borgmästaren att Sundstabergr tänkte tullbelägga kanaltrafiken, tillade Tom Puss. Just det! Allt har sin rot i gamle

Grinbens hämndlystnad.

Bill Bark såg tvivlande ut, men snart nog fick han se bevis för Tom Puss påståenden. På den söndersågade bron fanns alltså gärningsmannens kvarlämnade såg och dessutom hans omissskännliga fotavtryck. Gamle Grinben hade tydligen trampat i något under sin vilda sprängmarsch genom staden.

Som man kan förstå blev borgmästare Dickerdack inte alls lycklig när han fick höra polischefens rapport.

— Så... sågade sönder bron, stammade han. Försökte dränka poliskåren. Detta skriker på hämnd... det är allvarligt, menar jag.

— Och det är Grinbens fel

alltihop, påminde Tom Puss. Jag försökte varna er!

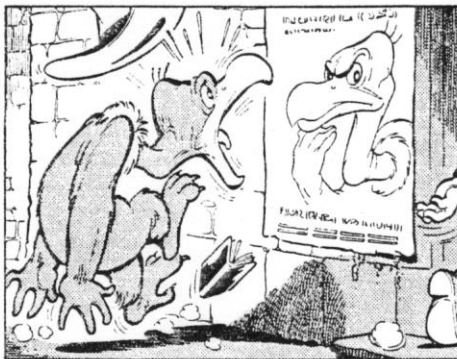
— Ja, ja, gnällde borgmästaren. Slå ner mig i skoskaften bara! Strö salt i såren! Misstag kan vem som helst göra...

Han tystnade när han med fasa erinrade sig att han själv utnämnt gamle Grinben till kommunalhäm-nare med polisbricka och allt.

— Jag är en idiot, kved han. Jag är en praktfull jubelidiot!

— Seså, borgmästaren, sade Bill Bark besvärat. Så allvarligt är det väl ändå inte?

— Säg inte emot mig! vrålade Dickerdack. Praktfull är jag. Ut med er! Grip Grinben! Bakom galler med honom! Jag måste ringa domstolen!

Polischefen skred omedelbart till verket, assisterad av en entusiastisk kår — i synnerhet den del som blötlagts.

Affischer med Grinbens porträtt klistrades upp överallt i staden. Den efterspanade råkade komma förbi just då konstapel Batongson satte upp hans porträtt utanför polisstationen.

— Ser ut som en släkting, tänkte

Grinben nyfiket och gick närmare. Kanske någon ny och spännande vendetta på gång?

Han fick en svår chock när han kände igen sig själv på affischen och läste texten: "Stor belöning till envar som medverkar till gripandet av hämnaren Grinben!"

En som ännu inte fått känna på de nya och hoppfullare vindar som

börjat blåsa i Bumblestone stad var Bumble själv. Alltjämt satt han i fängelse på vatten och bröd.

— Tänk om min gamle far fått veta detta! klagade han. Hans enfödde son inlåst i en cell som en usel förbrytare! Om jag någonsin slipper ut så ska jag lära den där Grinben vad hämnd är när en gentlemans rättmätiga vrede ligger bakom!

Skymningen hade börjat falla när och lås regler äntligen gnisslade och celledörren slogs upp.

— Jag vill ut härifrån, kved Bumble.

— Det går så bra, sade fängelsevakten. Kila ut, bara! Det blev visst ett misstag någonstans. Huvudvittnet var inte riktigt pålitligt. Och förresten lär inte "knölföda" vara

upptaget som svärord i Akademiens mellanstore ordlista. Domaren framför sina varmaste lyckönskningar och hoppas att ni aldrig gör om det. Adjö!

— Misstag! mumlade Bumble bittert när han kom ut på gatan. Man bestjäl en blomstrande ung gentleman på hans bästa år — eller vecka i varje fall — och sedan kallar man det för "misstag". Nu

först inser de att Grinben är opålitlig som vittne och allting. Han har förstört den goda andan i denna stad. Om jag fick tag i den skurken...

— Gamle Grinben! skrek han häpet. Jaså, där är du, din förbrytare! Men nu är det min tur. Nu ska du få känna på hämnd din... knölföda!

Gamle Grinben hade haft en svår eftermiddag. Sedan han upptäckt att han var efterspanad av polisen hade han hållit sig gömd och först nu i skymningen vågade han sig fram för att leta i soptunnorna efter en eller annan brödkant att stilla sin hunger med. Man förstår att Bumble var ungefär den siste han velat möta denna dystra kväll.

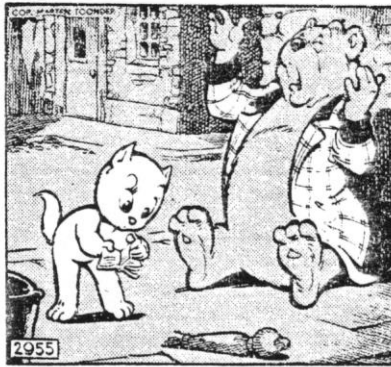
— Stanna, din knölföda! skrek Bumble. Spring inte! Kom tillbaka! Slåss som en karl, för nu ska du få känna på en föroläpand gentlemans genomkokta vrede...

Grinben kom tillbaka och slogs, men, om det var som en karl kan väl diskuteras. Han klippte helt sonika till Bumble i huvudet med ett

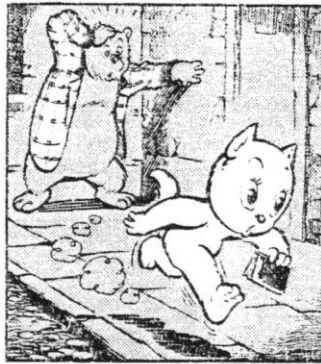
trasigt stolsben som han hittat bredvid närmaste soptunna. Sedan tog han till flykten.

När Tom Puss några ögonblick senare anlände till platsen återstod där bara en omtöcknad gentleman och hämnaren Grinbens anteckningsbok som denne råkat tappa i hastigheten.

— Förbaskat, nu har han tappat anteckningsboken igen, muttrade Tom Puss.

— Anteckningsbok? upprepade Bumble med klagande röst. Är det allt du kan bekymra dig om? Här ligger din faderlige beskyddare och välgörare nästan badande i sitt blod efter att ha blivit nedslagen av stadens värste skurk, och du kan bara bekymra dig om antecknings-

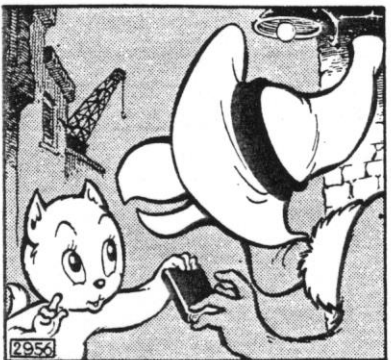
böcker. Ser du inte att jag lider? Hjälp mig hem, Tom Puss!

— Hinner inte, sade Tom Puss och kilade i väg med boken.

Nu fanns chansen att en gång för alla sätta stopp för hämnaren Grinbens eskapader. Det kunde bara ske med hjälp av anteckningsboken, för den gamle mannen från Deadman's End Point var ju

helt beroende av sina anteckningar för sitt hämndlystna värv. Inom kort fann Tom Puss sitt byte nere vid hamnen.

— Jag stackars gamle man, krxade Grinben. Jag är säker på att det var något som skulle hämnas men jag minns inte vad. Det skriker på hämnd — om jag bara kunde minnas hur!

— Här har ni er anteckningsbok! sade Tom Puss och skyndade fram till Grinben. Ni tappade den när ni sprang.

— Sprang? upprepade gamlingen. Javisst, jag sprang min väg. Någon anföll mig. Men varför? Mitt minne är inte vad det har varit. Jag glömmer allt. Men jag minns

tydligt att en gräslig oförrätt blivit begången! Den måste hämnas! Men hur och var?

— Titta efter, uppmanade Tom Puss. Ni måste ju ha antecknat saken.

— Javisst, muttrade Grinben och började bläddra. Jag måste ha antecknat den. Få se... Vad???

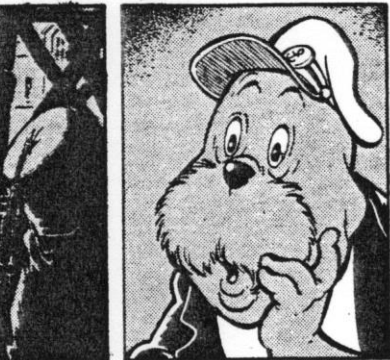
"Grinben skriker jämt på hämnd. Sådant skriker på hämnd!"

Efter några ögonblicks förlamad tystnad brast han i högljudd gråt. Det ekade ovan och underligt runt de gamla hamnskjulen och fick även Val Ross att spetsa öronen. Den gamle kaptenen hade nyss frigetts ur arresten och var på väg till sitt fartyg "Albatross".

— Aha, sade Val Ross och började beslutsamt rulla upp kava-järmarna medan han närmade sig den stortjutande Grinben. Dikes-hajen, minsann! Vi två har visst en och annan genomvindsvändning oavslutad. Upp med garden, giftö-dla, nu ska jag rensa kölsvinet på dej!

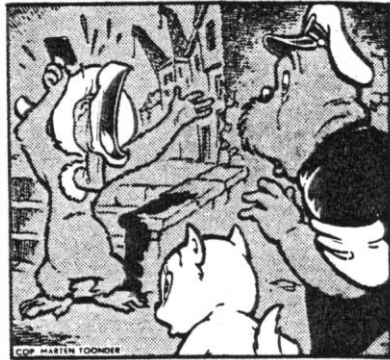
— Ja, slå mej bara, snyftade Grinben. Ge er på mig bara, jag

förtjänar det! Hämnnden måste fullföljas, det vet ingen bättre än jag. Och i min anteckningsbok står det att jag formligen skriker på hämnd!

— Vad är det där för landkrabbe bludder? fnös kaptenen. Upp med garden, mollusk, och slåss som om du inte var en!

Men uppenbarligen hade en stor

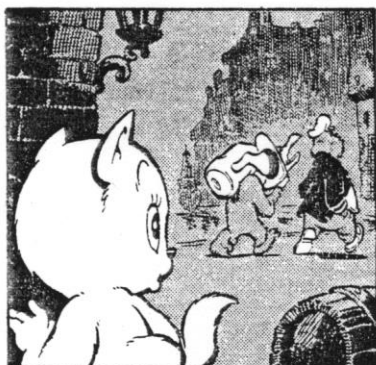
förändring ägt rum med den gamle grinige hämnaren. Grinig var han fortfarande, men hans hämndlystnad hade blivit helt inåtvänd.

— Buhuu! tjöt han. Vilket monster jag har varit! Hela mitt liv har jag ägnat åt att ge igen, tand för tand och öga för öga utan att inse att sådant bara skriker på hämnd. Jag hatar mig själv!

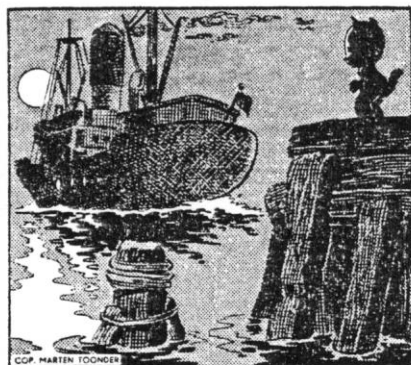
— Varför hämnas ni inte på mig? grät Grinben. Finns det ingen rättvisa mer i denna usla värld?

— Sluta yla, din felsydd bölgroda! fräste Val Ross. Hellre sutte jag instängd i en mistlur i novemberdimma... Ta i här och bär min sjösäck! Jag går norrut med "Albatross" i kväll och kan sätta dig i land vid Deadman's End Point. Där

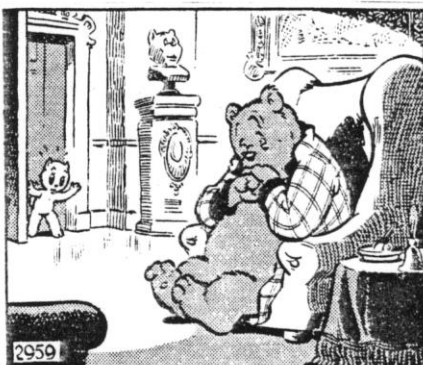
kan du tjuta över dina ruiner av hjärtans lust. Det räcker som hämnd för mig!

— Mina små anteckningar fungerade! tänkte Tom Puss belåtet när det omaka paret gråtande och grälände försvann längs kajen. Gamle Grinben har blivit helt omvänd. Det har äntligen gått upp för honom att om allt i denna värld

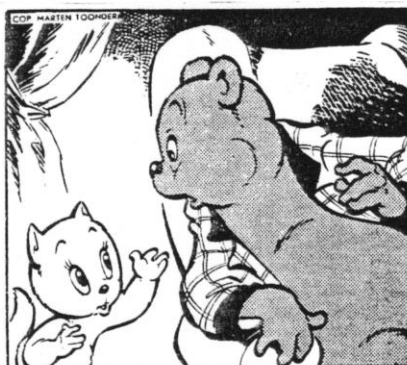
skriker på hämnd så måste det också gälla hans egen hämndlystnad. Så kan det gå när man för bok över sina hämnder och revanscher. Synd om honom, egentligen.

— Men det är ändå skönt att bli av med honom, tänkte han en stund senare när han stod i mörkret längst ute på pirarmen och såg gamla "Albatross" sticka till havs.

— Jaså, där kommer du äntligen, sade Bumble bittert när Tom Puss anlände till Bumblestone Castle. Mig passar det förstås att lämna åt mitt öde medan du springer efter galna hämnare med deras borttap-pade böcker!

— Men nu är allting bra igen! sade Tom Puss. Kaptén Val Ross tar med sig Grinben tillbaka till Blandjärnsöarna ombord på "Al-

batross". Och jag hörde själv gamle Grinben gråta över att han varit så elak att någon borde hämnas på honom. Jag nästan tyckte synd om honom.

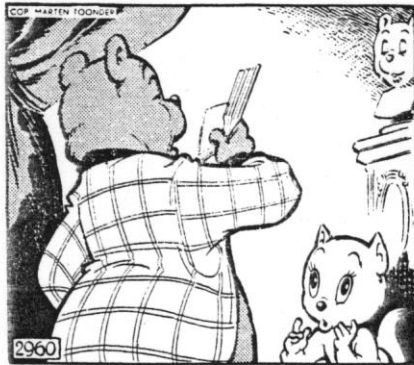
— Synd! upprepade Bumble sarkastiskt.

— Ja, sade Tom Puss. För var och en som för bok över sina hämnder kommer förr eller senare att ångra sig.

— Där tar du fel, unge man! sade Bumble med värdighet och tog upp en liten anteckningsbok ur fickan. Att föra löpande anteckningar över alla felaktigheter och oförrätter man drabbas av är mycket klokt. Jag har här noterat en och annan incident som formligen skriker på hämnd!

— Store tid! tänkte Tom Puss. Ska det börja nu igen?

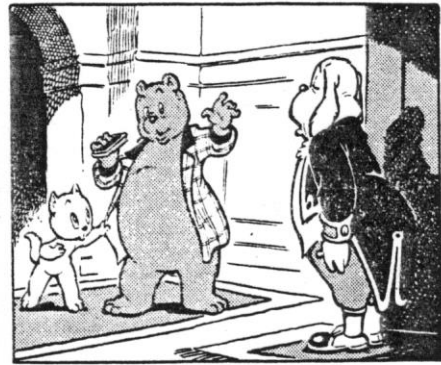
Bumble klarade strupen och öppnade anteckningsboken.

— Lyssna nu noga så förstår du vad jag har att söka revansch för, unge man! sade han. Först har vi markisen av Chanteclere som icke aktar för rov att ifrågasätta min gentlemanliga status. Sådant skriker på hämnd! Så har vi borgmästare Dickerdack som hellre sätter sin lit till skumma hämnare än

lyssnar till en Bumbles goda råd. Det måste också åtgärdas! Så har vi polismakten. Den drar sig inte ens för att arresteras en medborgare som är höjd över alla misstankar! Bill Bark är totalt omdömeslös, med andra ord!

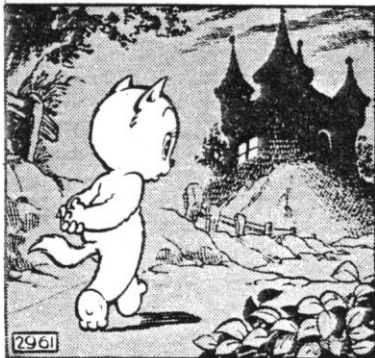
— Men... började Tom Puss.
— Inga men, unge man! sade Bumble och ringde ljudligt. Tiden

är mogen om du förstår hur jag menar. Josef! Gör allt klart! Min revansch skall utkrävas denna kväll.

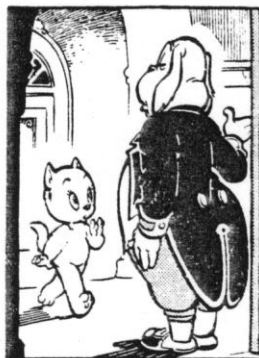
— Men... började Tom Puss igen.

— Och du infinner dig också, befalld Bumble. Kila hem och snygga upp dig nu! Tills vidare vill jag vara ensam.

— Elände, mumlade Tom Puss när han på kvällen än en gång närmade sig slottet. Grinben är lyckligen deporterad, men hans dåliga inflytande kvarstår. Vad tänker herr Oliver ta sig till med sin hämndbok i kväll?

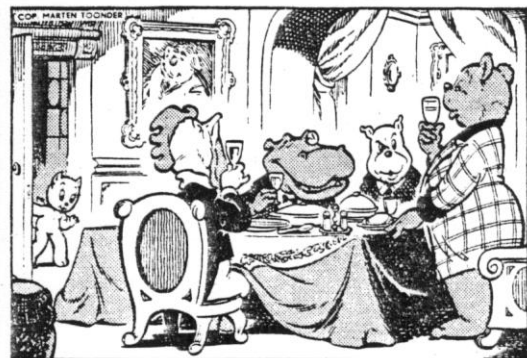
— Herrarna har redan satt sig till bords, viskade Josef som öppnade för honom. Herr Oliver tänker just hålla tal.

Tom Puss stannade häpen på tröskeln. Därinne var ett inbjudande middagsbord dukat och värden höjde just sitt glas.

— Kom in, unge vän! ropade han muntert. Du är litet sen, så vi har redan börjat. Det vore synd att låta sufflén gå förlorad annars!

— Sufflé? upprepade Tom Puss. Men er revansch då?

— Sufflén ingår i revanschen, smålog Bumble. Ni förstår, hämnaren hade oss alla i sitt grepp, men jag känner min plikt som gentleman! Vårt gemensamma sinne måste rensas på den hämnd och illvilja som lämnats kvar. Och hur gör man det bättre än med en utsökt måltid i bästa stämning? En "gentlemans revansch" med andra ord! Skål, mina vänner!